

Гріх недбальства, або «Грішний» погляд на «духовну» поезію

«І наповнив його Духом Божим, мудрістю, розумуванням, і знанням, і здібністю до всякої роботи на обмислення мистецьке...» (2 М. 35:30-35).

Як ви думаєте, що найскладніше у роботі редактора християнської газети чи журналу? Для мене, редактора з 20-літнім стажем, найважче пояснювати авторів віршів, «які йому дарував вчора вночі Дух Святий», чому ми не можемо їх надрукувати. І друга складність: пояснити цьому ж авторіві, що він, отримуючи поетичні рядки від Самого Бога, не тільки має право, але й зобов'язаний їх вдосконалювати, правити та шліфувати. Особливо, коли автор аргументує свою непоступливість тим, що це, мовляв, не його вірш, а Господній, він лише як добросовісний слуга, записав надиктоване згори. І ніхто не має права редагувати те, що сказав Святий Дух.

Так, важко щось пояснювати таким авторам. Але я все ж таки спробую. Тим більше, що я сам, як автор, пройшов через подібну ситуацію. Тим більше, що те, про що буду говорити, підтверджує Біблія.

Поетична душа

«І Бог на Свій Образ людину створив...» (1 М. 1:27).

Рідко можна знайти людину, яка була б байдужою до поезії. Навіть якщо вона не пише віршів, не читає їх. Але і такі люди розуміють поетичний образ і часто підсвідомо користуються ним навіть у буденних розмовах. Зауважте, яка глибина думки, які високі та незвичні образи, яка влучність та поетичність народних приказок, прислів'їв, загадок, пісень, дум! А народжували їх прості, здебільшого неписьменні люди. Поетичну душу нам дарував Сам Бог, Якого, без перебільшення, можна назвати найпершим та найбільшим Поетом. Бо, власне, поетичний дар дається людині згори. Це добре розуміли в усі часи, називаючи різні джерела такого натхнення: муза, голос всесвіту, тощо. Для християнина джерелом натхнення є Бог. Показово, що часто люди, які ніколи не цікавилися поезією, після увірування та прийняття Ісуса у своє серце починають писати вірші. І тут ми підходимо до особливого питання: чи має право людина перероблювати те, що поклав у її серце Бог, те, що в принципі не її? Так, має!

Бог, створивши людину, дав їй особливий дарунок: власну волю. Він створив не просто слухняний автомат чи комп'ютер, що працює за закладеною програмою, Творець надав людині право приймати рішення, творити. По суті, за задумом Божим, діяльність людини мала бути співпрацею Бога та Його творіння: Господь давав силу, здоров'я для фізичної роботи, почуття прекрасного та натхнення для інтелектуальної діяльності, а людина, використовуючи та вдосконалюючи їх, втілювала ці дарунки у життя. Добрим прикладом можуть стати біблійні книги, які ми в повному розумінні цього слова називаємо богонатхненними, маючи на увазі, що їх автором є Сам Бог. Цікаво, що переважна більшість біблійних

Юрій Вавринюк,
головний редактор журналу
«Благовісник»

текстів написана поетичною мовою, є цілі книги, які з повним правом можна назвати поетичними збірками, пророки на 80-90 відсотків говорили поетичною мовою. Але чи зауважили ви, що стиль мови різних авторів різний? Кожен автор, незважаючи на те, що у всіх одне джерело натхнення, мав власний, неповторний стиль письма. Уважний читач може без особливих труднощів розпізнати мову поета Давида та пророка Єзекиїля, листів апостола Павла та апостола Івана. Про що це говорить? Про те, що натхнення згори, від Бога, проходячи через душу, думки, почуття, серце і навіть виховання та освіченість конкретної людини, народжує неповторний твір, який людина має право називати своїм. Бо, отримавши від Творця «заготовку», опрацювала її, відшліфувала, вклала свою індивідуальність – і народився новий шедевр.

Чи зауважували ви, що у Слові Божому книги подаються від імені тих, хто поклав Господні слова на папір: Книга Ісаї, Авакума, Луки, Якова? Але це ж Божі слова, причому тут згадані люди? А при тому, що вони «співавтори» написаного. Божі думки, Божі ідеї втілені через слова, стиль та індивідуальність конкретних людей.

Отже, Бог не тільки дає нам натхнення для вірша, пісні, проповіді, але й дає право (і обов'язок!) вдосконалювати їх, вкладаючи в них свою працю, свою душу, свої почуття. І не гріх в кінці поставити своє прізвище.

Мені доводилося зустрічатися з авторами, які принципово не хочуть підписувати свої вірші, мовляв, це не їхнє, це Боже. На мою думку, така позиція говорить про те, що людина хоче зняти із себе відповідальність за написане, оправдовує небажання працювати над твором, оправдовує власні ляпаси. Це просто гріх недбальства.

Так, я не побоюся назвати подібні речі гріхом. Про нього багато говориться у Біблії, особливо у Старому Заповіті. Але почнемо із земного.

Діло майстра боїться

«Коли в несправедливим багатстві ви не були вірні, хто вам правдиве довірить?» (Лк. 16:11).

Ні для кого не секрет, що навчання, освіта, кваліфікація мають важливе значення у житті людини. З 70-80 років життя ми нерідко 15-20 років віддаємо на навчання. Чи не забагато? Навпаки: «Вік живи – вік учись». Кваліфіковані працівники більше цінуються і отримують більшу зарплатню.

Якщо освіта має настільки важливе значення в земних питаннях, то чи не більш важлива вона в питаннях духовних? Якщо, виконуючи якусь земну, тимчасову роботу, ми докладаємо стільки зусиль, чи не варто ще більш наполегливо виконувати роботу духовну?

Ми, християни, – працівники у Бога. І саме від нашої сумлінності, нашої «кваліфікації» залежить те, як нас оцінить Господь. Згадаймо знамениту притчу про таланти. Там господар оцінював працівників не за кількість придбаних коштів, а за сумлінність. І останній з них постраждав не за те, що загубив, розтратив, пропив чи прогуляв доручений йому талант. Зовсім ні, він його старанно зберіг! Але не примножив, тобто не вклав у нього СВОГО: свого часу, своєї душі, своєї праці. А погодьтеся, правильно вкласти гроші, щоб мати прибуток, не так просто. Для цього потрібне хоч якесь знання, уміння, орієнтування в ситуації. Тому якось недоречно виглядають заяви деяких християнських авторів, які не хочуть працювати над тим, що дав їм Господь. Тут не підходить Пилатові: «Що написав, те написав». Якщо ми повернемо Господареві те, що Він нам дав, у такому ж вигляді, чи буде Він задоволений? Чи не запитає: «Так, бачу, це Моє, ти його зберіг, а де те, що ти примножив? Чи не належало тобі піти (дозвольте, я трошки перефразую притчу) до спеціалістів з поезії, музики, філології, риторики, навчитися у них і правильно, мудро примножити своїми знаннями, своєю працею Мій талант?».

Біблія каже, що ми – світло для світу. Я розумію, що це світло не тільки в поведінці та святому побожному житті, але й у нашому ставленні до праці, у тому числі й творчій. Християнські вірші, література, музика повинні бути найкращими, зразком для розбещеного світу.

Недбалість у служінні

«Проклятий, хто робить роботу Господню недбало» (Ср. 48:10).

Робити недбало – це робити абияк, задля годиться, не докладаючи особливих зусиль і не переживаючи за результат роботи. Недбаліх робітників ніколи і ніде не цінували і не цінують. Їм не довіряють відповідальної роботи, їх не поважають. Це в людей. А в Бога тим більше. Богові не потрібні працівники, які ставляться до довіреної роботи абияк.

Закінчення на 6-й стор.

проповіді

НЕСІТЬ СВІЙ ХРЕСТ

«Промовив тоді Ісус учням Своїм: «Коли хто хоче йти вслід за Мною, – хай зречеться самого себе, і хай візьме свого хреста та й іде вслід за Мною. Бо хто хоче спасти свою душу, той погубить її, хто ж за Мене свою душу погубить, той знайде її. Яка ж користь людині, що здобуде весь світ, а душу свою занапасть? Або що дасть людина взамін за душу свою?» (Мт. 16:24-26).

Михайло Паночко
Старший єпископ
Церкви ХВЕ України

Розуміння Писання – це процес. Біблія не відкривається нам так, щоб ми одразу все зрозуміли. «На початку було Слово...» В оригіналі це «Слово» звучить як «логос». Ще одне значення – «графе», тобто «пишу» – коли мова йде про написане слово. Але є слово «рема». Коли люди перший раз беруть до рук Біблію, вона для них – «графе», написане Слово. Коли вони наполегливі в читанні, Біблія стає для них «логос», істиною. Третя форма – коли слово звернене просто у твою душу. Тоді воно стає «ремою». І не треба плутати ці поняття. Були випадки, коли люди вирішували йти по воді, як Петро – і потопилися. Чому? Адже так написано. Та тому, що не вам це було сказано, і навіть не Івану, який сидів у тому човні, а Петрові. «Рема» була Петрові. І він пішов по воді, як по асфальті.

Нам необхідні всі три форми, але в дію приводить саме «рема», відкриття, спрямоване прямо в нашу душу. Але вернімося до нашого тексту. Він дуже цікавий і, на перший погляд, дуже страшний, особливо коли читаєш його вперше і сприймаєш на рівні плоті. Плоть це просто блокує. Ісус сказав щось важливе, але дуже складне – виконати це неможливо. Але Ісус ніколи не виставляє нам умови, які б не можна було виконати. Бог знає, що ми можемо, а що ні.

Наш текст починається словами: «Промовив тоді Ісус учням Своїм...» Значить, перед тим про щось йшла мова. Це висновок, який Ісус прямо адресував Своїм улюбленим учням, тим, кого вибрав персонально. Це слово звернене до віруючих, а не до невіруючих людей.

Чому Ісус висуває такі умови? На це є причина. І найкращу відповідь на Боже Слово дає саме Боже Слово. Я благаю вас, браття, відповідь на Писання шукати у самому Писанні.

Отож подивімося, про що йшла мова перед тим, як Ісус сказав учням слова з нашого тексту. Проходять землею Кесарії Пилипові, Ісус запитує в учнів, за кого Його вважають люди. І Петро говорить: «Ти – Христос, Син Бога живого». Якою була реакція Ісуса на відповідь Петра? «Блаженний ти, Симоне, сину Йонин...» Уявляєте – 12 учнів стоять, і тільки одною Ісус говорить: «Ти блаженний». Ісус сказав стовідсоткову істину. Бо Петро отримав відкриття від Небесного Отця.

Вернімося від цієї події назад. Марія отримує від ангела звістку, що народить від Духа Святого. Як гадаєте – чи вона розказувала людям про це? Безперечно, ні – її тоді сприйняли б за несповна розуму. Навіть Йосипу вона нічого не сказала. Їй було дуже непросто. Так, вона блаженна, вона народить Месію, але скільки складних і неприємних моментів було з цим пов'язано. У дуже непростій ситуації вона опинилася.

І який покірний і смиренний характер мала ця молода жінка, яку мудрість. Можливо, вона роздумувала: казати – не казати... Повірять – не повірять... І вирішила покласти на волю Божу. Господи, хай буде воля Твоя.

Нарешті, коли появились якісь ознаки, Йосип щось зауважив, і написано, що він вирішив потайки її відпустити. Він не хотів її зганьбити. Коли б про це довідалися батьки, над Марією могли звершити суд. І наслідки могли бути дуже плачевні. Але вся та ситуація була під Господнім контролем. Ангел Господній зупинив Йосипа.

ПАМ'ЯТАЙМО: Господь завжди вступиться за нас, коли ми займаємо правильну позицію.

А тепер повернімося до Петра. Петро отримує бонус – похвалу від Господа. На його місці хтось би сказав: «Брати, я маю відкриття від Ісуса – я блаженний!». Ісус не зупиняється на сказаному і продовжує: «Ти скеля, і на скелі оцій побудую Я Церкву Свою – і сили адові не переможуть її».

Тут треба звернути увагу на гру слів – ми ж розуміємо, що не на Петрі Господь збудував Церкву. Просто грецькою мовою слово «петрос» має значення «камінець», який можна підняти», слово «петра» – «камінь, який не можна зрушити». Тим каменем, який не можна зрушити, наріжним каменем є наш Господь, а «петрос» – це люди, у тому числі і Петро, і ми з вами.

Іншими словами, Господь говорить: «Ти, Петре, залучений до такої славної будівлі, яку і ворота пекла не здолають». Це другий бонус.

І третій – «І ключі тобі дам від Царства Небесного...» Уявляєте? Не Івану, не Якову – Петру. Нам потрібно ці речі знати, адже Ісус казав правду і тільки правду.

Закінчення на 2-й стор.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Але після цього стається дивне. Ісус міняє тему і каже: Він мусить іти до Єрусалиму, де буде страждати і помере... І яка реакція Петра? Він блаженний, він має ключі – а ключі має тільки господар... І подивіться, що робить плоть віруючого чоловіка – блаженного, з ключами в руках. Він відводить Ісуса набік – бо вже має таке право – і стає Тому докоряти. Бо як Ісус помере – всі Петрові плани розваляться. І що далі? Як з ключами? А Ісус повернувся і промовив до Петра – того, кому ключі віддав і кого блаженним назвав: «Відступися від Мене, сатано, – ти спокуса Мені, бо думаєш не про Боже, а про людське».

Як стикувати ці дві речі? Коли починає говорити небо, наш розум замовнає. Це урок для нас.

Дорогі брати-служителі! Ніколи не забуваймо, що в нас є дві природи. І так буде до смерті. Доки не складемо руки (або нам складуть) – у нас буде боротьба. Ми маємо духовне начало, ми народжені від Ісуса Христа, наш внутрішній чоловік народжений від Божого Духа. У нашому дусі народилося нове творіння. А що робити з нашою натурою, нашою плоттю? Вона також жива. Усе, що Ісус говорив перед цим Петрові, Він говорив до духовної істоти, не плоть Він називав блаженною, не плоть ключі віддавав. Усі Свої повноваження Він давав внутрішньому чоловікові, народженому згори.

І ми бачимо, як вибухнула плоть Петра. Бо які б духовні ми з вами не були, як би багато не знали і не вміли, не забудьмо, дорогі брати: плоть може вибухнути в будь-який момент. Якщо ми цього моменту не врахуємо, ми дуже дорого можемо за це поплатитися.

Павло ці речі розумів, тому і казав, що бідна він людина. Своїм розумом він розумів, що Закон добрий, але в його членах діяв інший закон. Іде боротьба. Але дяка Господу, що на боці нашого духа стоїть потужна влада, потужна сила – непереможна, творча, всемогутня – Господь Бог, Ісус Христос, Голгофа, кров Христова, Святий Дух. У Ньому наша сила. А не в тобі, Петре, бо ти ключі маєш. Не в тобі, брате, бо ти маєш відкриття, дари, таланти. Сила наша – тільки в одному Джерелі. Ім'я йому – Ісус Христос!

Не робімо перекосів, як зробив Петро. Коли вибрикнула Петрова плоть, Ісус сказав щось, що не лише для Петра, а й для всіх було повною несподіванкою. Він нікому не давав такого одкоша, як дав Петрові. «Відійди від Мене, сатано». Кому таке казав Господь? Навіть Юді не казав. Зрадникові сказав: «Друже...», а улюбленому учневі – «сатано».

Ісус сказав правильно. У нас є противник. Тому Ісус і говорить: той, хто хоче йти вслід за Ним, найперше нехай зречеться самого себе. Петро проявив егоїзм. Петро проявив своє «я» – «я блаженний, Сам Господь це сказав, я скеля, мені Він ключі дав...»

Ось умова – «нехай зречеться самого себе». Наша натура, наша гріховна плоть завжди буде противником нашого духа. Віруючі люди іноді займають дуже неправильну позицію. Ми думаємо, що вороги десь там – сусід, брат, тато, мама... Благаю вас, браття, не біймося зовнішніх ворогів, біймося внутрішнього ворога. Від зовнішніх нас захищить Господь. Але всередині ми мало пильнуємо. Ще зовні ми пильнуємо – і коли зовні на нас наговорюють, несправедливо судять, ми одразу реагуємо, нам дуже боляче. Але все, що не моє, що на мене кинули, – від мене відлетить, якщо воно не моє.

А коли я всередині вражений – Бог це бачить. Я все знаю, всіх критикую, всіх повчаю. А Біблія каже: «А чому ти, називаючись юдеєм, всіх навчаєш, а себе ні». Чому Павло радить Тимофію вникати в себе і в науку? Чому Ісус не один раз казав: «Пильнуйте». Про що треба було пильнувати? Про внутрішнього чоловіка, народженого від Бога, народженого згори, щоб давати йому поживу, давати воду, аби він ріс, аби взяв владу над плоттю, щоб ми керувалися не плоттю, а духом. Бо той, хто живе по плоті, догодити Богу не може (Рим. 8). Бо плоть противиться духу, дух противиться плоті – вони в постійному конфлікті.

НЕСІТЬ СВІЙ ХРЕСТ

ПРОПОВІДІ

Михайло ПАНОЧКО

Старший єпископ Церкви ХВЄ України

Ось чому деякі віруючі люди добре починають, але їм не вдається жити свято. Бо вони думали, що йти за Господом – це легко, радісно – так, як було першого дня, коли вони покалися. Піднесено і весело вони пройдуть по життю, як на параді по Красній площі. А дзуськи. І люди не можуть зрозуміти, що таке. А причина не в тім, що на мене брат наговорив, не в тім, що мене, може, хтось недолюблює чи хто на мене косо дивиться. Понад усе, що тільки стережеться, серце своє стережи. Бо з нього походить життя.

Бог має справу з нашим серцем, Бог полюбив наше серце. Його Дух спілкується не з нашою плоттю, а з нашим духом. І коли Він хрестить нас Духом Святим, це означає, що наш дух занурений в Його Дух.

Той, хто противиться духовним речам, противиться Богові. Противник – так перекладається з грецької слово «сатана». І цим противником є наша плоть. Вона яскраво проявилася в Петрові. «Хай не буде такого з Тобою...» Уявляєте наслідки? Уявляєте куцість і нерозумність заяви Петра?

А це означає, що які б ми із вами не були духовні, ми в один момент можемо зробити щось нерозумне, бо вибрикне плоть. І небезпечно, коли церкви спираються на одного лідера. Той лідер може почати добре, всі люди його будуть любити, а плоть то в нього жива! І люди вже їдять все. Спочатку поїли духовного, а потім їдять плотське – і потрапляють в оману. Так буває із вчителями, так буває із пророками, які не пильнують і замість Божих одкровенень починають власні вигадки нести.

Я не прихильник бігати по прокопах – і вам не раджу. Скористаймося нашим статусом Божої дитини, Божого сина, Божої дочки – ідімо до нашого Батька. Навіщо нам посередник?! Подумаймо добре над цим.

«Нехай відречеться самого себе...» Як ви розумієте це? Чи це значить відректись від своїх думок? А як ми без думок прожिवемо? Відректись від самого себе – це не є щось архіскладне. Це значить свою волю поставити під волю Божу. Бог не хоче нас обезволити, забрати нашу волю і зробити нас роботами. Він хоче, щоб наша воля, наше «я» стало під Його владу.

Є служителі, які прагнуть стати під волю Божу. Павло в 12-му розділі Послання до римлян благає нас повідавати свої тіла у жертву Богові – живу, розумну, святу. Богові не треба кривавої жертви – кривава жертва завершилася в Ісусі. Далі Павло пише, для чого це потрібно, – щоб пізнавати, «що таке воля Божа – добро, приємність і досконалість». Ми вирішуємо, ставати чи не ставати під владу Божу. Якщо не станемо – ми будемо керовані своєю волею. Ось чому в церкві бунти, ось звідки беруться розділення, сварки, чвари – плоть роги показує. «Я за істину!». «Мені Бог сказав!». «Мені Дух Святий сказав!». А там роги вилізли.

Ісус дав учням дуже цінний урок. Він бачив, що проблема в будівництві Церкви буде залежати від тих, хто стоятиме на чолі Божого народу. Там лукавий буде колотити. Там буде сіяти, як пшеницю. І вони будуть ділити, рвати на частини – кожен для себе.

Чому плакав Павло, коли прощався з ефеськими пресвітерами? Щоб вони зрозуміли весь його біль. Бо він знав, що буде, коли він відійде... Ввійдуть люті вовки, які отари щадити не будуть. А далі що він каже? Що з них самих повстануть такі, і вони будуть тягнути учнів за собою.

За собою... Кифин, Павлів, Петрів... «Матвіївці», «сіоністи», «мурашківці», реєстровані, нереєстровані, мити ноги, не мити...

Стати під волю Божу – це один із непростих моментів, але ми маємо усвідомити: якщо я не стану під волю Божу, а воля Божа – це найправильніша позиція служителя – я наламаю дров, наробилю біди, залізу в плутанину. Так, як Давид, як багато інших праведних людей. Коли вони стояли під Богом, усе було гаразд. Але коли вони вийшли з-під Божого покровительства, плоть взяла верх над святими людьми. А де твоє пророкування, Давиде, де твоя арфа, чому ти не граєш тепер? Плоть заграла, коли він стояв на даху дому, вона не вмерла. Вмирати вона не збирається, вмирати не хоче. Вона хоче роги показати в кожному із нас, у мені і в тобі. І кого ми годуємо кожен день? Свого духовного чоловіка чи плоть?

Другий момент – «взьміть хрест». Під Божою владою буде добре всім нам. Ісус доказав це. Була в Нього особиста воля чи ні? Була. «Я прийшов творити волю не Свою...» А чию? «Діла, які творю, не від Себе творю, а ті, які бачив в домі Отця Мого Небесного». «Нехай твоя воля буде, а не Моя». Ісус – візирець для всіх служителів. Він, будучи потужним, «не вважав за захват бути Богові рівним, але умалив він самого Себе...» Він впокорив Себе. А впокоритися – це означає стати під чийсь волю.

Коня треба смирити – і вже смиренного коня ми запрягаємо до воза, до плуга. А ми маємо самі впокоритися. Чим більше ми знаємо, тим смиреннішими людьми будемо. Ісус, будучи рівним Богові, упокорив Себе. Кому? Отцеві Своему. Треба бути судженим невинно? Я готовий. Треба брати гріхи всього світу? Я готовий. Треба перенести ганьбу на хресті? Я готовий. А це біль, і такий, що його неможливо уявити. І який це тягар! «Хай мене Мене, якщо можна, ця чаша...» Ісус – візирець упокороженого служителя. Через Його покору ми маємо життя вічне. Мільйонам душ відкрилося небо. І за те, що Він впокорив Себе, Отець Небесний дав йому найвище Ім'я.

Отож стати під волю Божу – це означає зректися самого себе, підкорити свою волю Його волі, бо вона – добро, а моя – зло. Його воля – приємність, а моя – неприємність. Бо почути: «Відійди від Мене, сатано» – зовсім не приємно. Ось чому Господь не заставляє нас. Ісус нікого не заставляє йти за Собою. Але кращої дороги, як йти за Ним, немає. Це єдина дорога в небеса. Це дорога розуму, дорога правди, дорога спасіння, це дорога вічного життя. І проклав її Христос. Але є умова – треба стати під Його владу. Зректися самого себе. Щоб сказати так, як сказав Павло: «І вже живу не я, а Христос в мені». Допоможи нам, Господи... І тоді менше буде брикати наша плоть.

Дехто думає, що хрест, який треба взяти, – це доля. Кажуть: така його доля. Але це зовсім не так. Що означає саме слово «хрест»? Це знаряддя вбивства. Петро не хотів, щоб Ісус вмирив. Бо не хотів, щоб вмерло його «я». А як Ісус помер, все зруйнується. Петро був під впливом плоти. І плоть підводила його не раз.

«Усі відречуться, але не я». І ніхто так не впав, як упав Петро. Чому? Ісус допустив це як приклад – чим вище ми дрем носа, тим нижче впадемо – щоб нас навчити. А наука коштує гроші. І порою вона буває зі сльозами. Пригадуєте, як плакав Петро? Він гірко ридав. Він платив за науку.

Духовні речі переплітаються з тілесними, але ми маємо стояти на стороні духа, на стороні правди, Божого Слова, і треба живити свого внутрішнього чоловіка, щоб він міг протистати всім задумам нашої плоті, яка любить гніватися, сваритися, наговорювати, заздрити, обманювати, вивишуватися, гордитися, чванитися – цей список можна продовжувати і продовжувати. Ми навіть не підозрюємо, що може бути, але коли ми несемо свій хрест, коли беремо знаряддя страти, то як тільки плоть буде повставати – а ми її на хрест.

Ось що пише апостол Павло до віруючих людей: «Отож умертвіть ваші земні члени: розпусту, нечисть, пристрасть, лиху пожадливість та зажерливість, що вона ідолю служення» (Кол. 3:5). Наголошу – до віруючих – про це свідчить другий вірш першого розділу цього послання: «... до святих і вірних братів у Христі, що в Колосах». Розпусту, нечисть може бути різного калібру – і зажерливість, і заняття якимись недобрими речами, наприклад, куриво. Пристрасть – так хочу, а мене не вибирають, так хочу – а мене не поважають... І плоть шилом штрикає. Лиха пожадливість – брат має таку машину, а моя ледве їде. А звідки він взяв гроші? Лукавий вміє підкинути для плоті: сестрам своє, нам, братам, своє.

Зажерливість: маю – хочу більше. Отримав більше – все одно мало. Усе це забаганки плоті. І якщо ми не поставимо в цьому бар'єр, якими б ми не були духовними, наша плоть знівелює, змарнує, перекреслить все. І скажуть: «Такий був добрий брат, так гарно проповідував – і що з ним сталося?». А секрет простий – плоть заграла. Плоть взяла верх над ним. Але ж люди не признають, що плоть взяла верх. То брати, мовляв, не так повелися. І сльози самооплакування ллються. Всередині копай – знайдеш причину.

Якщо я в мирі з Богом, якщо всередині в мене все добре, моя душа співає славу, хвалу, осанну. Побиті, зневажені, засуджені невинно, Павло і Сила були кинуті в тюрму. В кайданах і колодах їх жбурнули в темницю, а не просто сказали: «Будь ласка, панове, сидайте». Синці, кров тече, а навколо темна ніч. Що робить Павло? Радиться з Силою: «Пишемо лист в ООН. Це протест – де свобода совісті?». Ні, дух у них був вільний.

Недавно я чув пророцтво через одну старшу сестру. І знаєте, що то було за пророцтво? «Перестаньте співати сумні пісні. Співайте вдячні псалми, псалми хвали». Я вірю, що це говорив Святий Дух. Бо коли ми вільні, нам хочеться славити.

Тому Павло так багато говорить про відкидання плоті. «А розпусти та нечисть усяка й зажерливість нехай навіть не згадуються поміж вами, як личить святим...» (Еф. 5:3). Відкиньмо старого чоловіка! Впокорімося під Божу волю і візьміть свій хрест. Не даймо плоті діяти в нашому житті. Не даймо ділам плоті проявлятися.

Говорячи про спомин смерті Господньої, Павло дає чудову настанову: «Бо хто їсть і п'є негідно, не розважаючи про тіло, той суд собі їсть і п'є... Бо коли б ми самі судили себе, то засуджені ми не були б» (1 Кор. 11:29, 31). Тобто я виношу собі вирок – я неправий. Давид у 50-му псалмі себе розпинав за свої діла. Правильна позиція Давида – і Господь простив йому. Він визнав все і себе засудив. Це було як розп'яття своєї плоті.

Повертаємося до нашого тексту. «Нехай візьме свій хрест». Знаряддя страти маємо нести щодень, бо ми не знаємо, коли прийде наша плоть. Тільки вона підніме голову – а хрест вже з нами. Христос ніс Свій хрест. Ніс знаряддя страти і на

ньому помер. Це стало символом нашого спасіння. Якби Він не помер – ми б не мали спасіння. І ми прославляємо Христа. Але Він помер не за свої гріхи. Його плоть була абсолютно свята, у Ньому не проявилось жодного гріха, Він повністю стояв під волею Отця і, святий і невинний, ішов на хрест, щоб померти за тебе і за мене.

Але мало взяти хрест – треба з ним піти за Ісусом. Слідувати за Ісусом – це жити по Його заповідях і керуватися Його Духом. Бо є віруючі люди, які себе обманюють. Вони деяку частину виконують. Наприклад, не крадуть, не п'ють, не курять, не вбивають. І думають, що це все Євангеліє. Думають, що живуть по Слову. І тільки зачепить такого – святу Ганнусю, святу Марусю чи святого Петруся. Люди, які не стоять під волею Божою, будуть стояти під своєю волею. Вони будуть ходити на зібрання, будуть брати участь у служіннях спомину – це можуть бути навіть служителя Божі, але якщо вони не стоять під волею Божою, то можуть завдати багато болю церкві.

«Хрест мій тяженький, будь мені миленький». Наша плоть боїться цього. Це неприємна річ. Але вона необхідна. «Так треба, сину. Так треба, дочко». Без хреста ми не зайдемо до неба. І творити волю Божу – це значить поводитися так, як Він. Згадаймо поведінку Ісуса в Гадаринській землі. Таке добро зробив – уздоровив того нещасного біснுவатого чоловіка. І тут виходять жителі і кажуть йому забратися геть.

Люди добрі, та ж це для вас таке благословення. На тому березі Ісус залишив масу людей ради того одного чоловіка. Це нам, браття, застереження, щоб ми не ігнорували жодної душі, навіть найгіршої, пропащої.

Ісус не сперечається, нічого не доказує. А в нас буває, на прохання замовкнути, сестра обурюється: «Ви проти Бога, ви проти Духа Святого...» Аж іскри з очей сипляться. І наші люди підкоряються в церквах отаким плотським діячам.

Духовність не в даруваннях, хоча дарування мають сприяти духовності. Слово Боже має сприяти духовності. Так як дощ, сонце, вітер, земля, вода – це не плід, але вони сприяють плоду. Так само і дари духовні – усе це має сприяти плоду. Якому плоду? Покорі. «Навчійся від Мене», – казав Ісус.

А плоть вміє таке придумати – вона багато патентів має під виглядом духовності. І люди, не укорінені в Бозі, які не мають спільності з Богом, повністю стають під владу лідера. А він ними маніпулює, а він їх дурить. Ідолом стає для них – і попробуйте щось сказати. Наш пастор – помазанець... Плоть так вміє маневрувати, так хоче керувати духом, щоб використати діло Боже на свою користь, на свою славу.

Чому Саул прогорів? Помазанець Божий, законно проголошений царем. Плоть. Раз порушив волю Божу, другий. Сауле, кайся, бий тривогу, лети до Бога, хапайся вірою за ризи Господні і благай прощення. Що робить Саул? «Пошануй мене перед народом». Йому авторитет перед людьми у мільйони разів важливіший, ніж воля Божа. Ось куди плоть пішла. Тобі, Сауле, ще треба людської слави! Але саме на таких моментах диявол грає у нашому житті. Дивися, тебе не поважають, тебе не люблять, не слухають... І ти будеш ходити в ту церкву? Та гримни дверима... Нову церкву утвори, і зразу Бог буде тебе благословляти. І людина засліплена плоттю, а думає, що нею рухає дух.

Дорогі брати, наша поведінка, наш характер найяскравіше відображають те, що нам рухає.

Тому станьмо під волю нашого Спасителя – з доброї волі, з любов'ю, з розумінням, що це найкраще місце для нас, де нам буде добре, де ми будемо під Його покриттям, Його захистом. Блаженний, хто живе під покровом Всевишнього. Він почує слова: «Добрий і вірний рабе, увійди в радість Пана свого». Раб – той, хто повністю підкорений волі свого пана, хто відкидає свою волю. Зробимо це, щоб не плакати, як плакав Давид через своїх синів. Він пожав насіння насіння. Щоб нам не зазнати ударів у духовному житті, станьмо під владу Бога. Не даймо місця нашій плоті, нашим амбіціям, нашим забаганкам, нашим гріховним поривам. Хай домінує над нами Святий Дух!

ШКОЛА ПРАКТИЧНОГО СЛУЖІННЯ

В Євангелії від Матвія Ісус навчає, як ми маємо ставитися до турбот. І розповідає про принципи правильного підходу. Турбота – це страх, переживання, хвилювання про теперішнє і майбутнє. Підсумовуючи Своє вчення про турботи, Ісус говорить: «Бо ж усього того погани шукають; але знає Отець ваш Небесний, що всього того вам потрібно. Шукайте ж найперш Царства Божого і правди Його – а все це вам додасться. Отож не журіться про завтрашній день – бо завтра за себе само поклопочеться. Кожний день має досить своєї турботи» (Мт. 6:32-34).

Сергій
ВІТЮКОВ

ХРИСТИАНСЬКЕ КОНСУЛЬТУВАННЯ

Продовження. Поч. у № 12 (63)
за 2009 р., №1 (64) за 2010 р.

Консультування через навчання

Тут сказано, чому ми не повинні турбуватися про завтрашній день. По-перше – тому, що завтра само за себе поклопочеться. Наступна істина, яка одного разу відкрилася мені, перевернувши все моє життя, – кожен день має досить своєї турботи.

Саме слово «турбуватися» має кілька значень. Найперше це означає переживати, непокоїтися через неврісто. По-друге, проявляти опіку. Чи повинні ми проявляти опіку? Звісно ж, і про завтрашній день у тому числі. Це нормально. Але метатися, страхатися, переживати – це неправильно, тому що це збурює наш внутрішній спокій.

Отож не переживайте про завтрашній день – він сам за себе буде переживати. Для кожного дня досить своїх переживань, хвилювань, навантажень і тривог. Ми іноді хочемо розкидати або перенести на вчора чи на завтра сьогоднішні турботи, але Ісус сказав: «Кожний день має досить своєї турботи».

Насамперед Він веде мову про час. У нас є минуле, теперішнє і майбутнє. Ісус говорить, що багато людей тягнуть навантаження не тільки сьогоднішнього дня, але й через страх прихоплюють це завтрашній і намагаються тягти його турботи.

Бог дає нам силу тільки на один день

Чи доводилося вам переживати стан, коли весь день ганяв, метушився, увечері сили просто на межі – а нічого суттєвого, фактично, не зробив. А завтра зустрічаєшся з незробленими справами вчорашнього дня, додаєш їх до сьогоднішнього навантаження, а багато хто прихоплює до «вчора» ще й «завтра».

Мусимо тут дещо для себе з'ясувати. Принцип перший: якщо ми живемо у часі минулому, теперішньому і майбутньому.

Принцип другий: Бог дає нам силу тільки на один день – на сьогодні.

Принцип третій: якщо ми прихоплюємо «вчора» і ще турбуємося про «завтра», у нас забракне сили виконати «сьогодні».

Чому ми іноді сильно втомлюємося і виснажуємося? Найчастіше ми втомлені не від самої справи, якою доводиться займатися, навіть якщо це нелегка справа, а від внутрішніх метань, страхів і переживань про саму справу.

Чи була у вас якась радісна подія, якої ви дуже довго чекали? Ви настільки переживали про майбутнє, так емоційно його чекали, що коли воно настало, у вас немає вже сили ні радіти, ні веселитися.

Чи хочуть люди бачити служителів, які б настільки очікували свята Пасхи, що коло воно настає, ледве його витримують. Впевнений, люди хочуть бачити нас живими, активними.

Я дуже стараюся жити відповідно до цих принципів. Браття, у нас є сила багато зробити і при цьому ввечері почуватися не втомленим, а радісним, енергійним. Ми можемо спокійно лягати спати і прокидатися без тягарів минулого і страху про майбутнє. Жити нормальним, повноцінним «сьогодні». Економлячи внутрішні душевні і духовні сили, ми можемо зробити величезну роботу і при цьому не знемагати. Якщо ми йдемо у волі Божій, ми не повинні жити на межі.

Один брат якось жалівся і плакав перед Богом: «Я так змучився... Усе на мені – і будівництво, і те, і се...» Він плакав так не раз, і врешті-решт Бог сказав йому: «Не будь таким великим чабе, наче все це тримається лише на тобі».

Ми повинні зрозуміти один дуже важливий принцип – наприкінці дня треба

розрахуватися з цим днем. Коли ми це зробимо – розрахуємося з усіма проблемами, тривогами, турботами, переживаннями і прогріхами, з непростими і зціленням емоцій, – ми легко заснемо і будемо спати сном праведника. А прокидаючись вранці, ми не зустрінемося з проблемами «вчора». Як і не турбуватимемося про «завтра». Ми будемо жити повноцінним «сьогодні», і це збереже наші внутрішні духовні і душевні сили для того, щоб ми могли виконувати свою працю в ім'я Господа і при цьому не втомлюватися і не знемагати.

Я особисто можу засвідчити, що це працює. Тому що більшу частину сил ми тратимо не на переживання про справу, а на носіння тягарів минулого, чим виснажуємося так, що сили в нас на межі.

Це дуже важливо – розрахуватися із «вчора». Багато людей тягнуть на плечах свої «вчора», весь свій біль, агресивність, непростення, погані спогади, неправильне ставлення. Молодий чоловік, який пішов з дому, голосно грюкнувши дверима, і не розраховувався зі своїми батьками, несе цей тягар все своє життя. Уявляєте, скільки духовних і душевних сил вимотує в нього ота проблема...

Служителям дуже часто доводиться стикатися з проблемами, ранами, неприємностями, з негативною інформацією. Не так часто в кабінет служителя вбігають люди зі словами: «Пасторе, я хочу поділитися з вами своєю радістю!». Ні, здебільшого нам кажуть: «Пасторе, у мене горе». А ми не залізни – це впливає на наше сприйняття, і ми несемо тягари, які вимотують наші внутрішні сили.

А Бог дає нам сили тільки на один день. Якщо ви вчора розраховувалися з минулим, то вранці встали – і, як говорить Єремія – Боже милосердя оновилося над вами, бо велика вірність Його. Але в книгах малих пророків говориться, що і суд Його звершається так само вранці.

Отож кожного ранку ми можемо зустрітися або з Його судом, або з Його милістю. Якщо ми сповна розраховувалися зі своїм минулим і спокійно лягли спати, то найбільш імовірно, що вранці ми зустрінемося з Його милістю і Його милосердя оновиться над нами.

Коли я вранці схиляюся перед Богом і розмовляю з Ним, особливо ж коли мені вдається зустрітися з Ним близько, то по характеру Його благодаті якоюсь мірою можна передбачити, яким буде мій прийдешній день. Бог посилає навантаження, випробування, труднощі, переживання, і Він же компенсує це благодаттю, яку дає як безпосередньо під час дії того чи іншого випробування, так і кожного ранку.

Якщо ви вранці прокинулися – і у вас одразу на думці пісня «Уся надія, Господи, тільки на Тебе...», то, можливо, ця надія упродовж дня вам дуже і дуже знадобиться. А може, ви прокинулися – а у вас в голові послання Якова про мудрість, значить, може статися, що вам ця мудрість ой як потрібна. Покоріться vedenню Духа Святого, яке Бог дає вам на початку дня.

Можливо, ви вранці встали і просите Божого захисту. Можливо, ваш дух навіть вночі молився про це, і ви відчуваєте, що Бог відкривав вухо і запечатував цю істину, а ви навіть не зрозуміли, що це Бог говорив до вас вночі і продовжує говорити вранці. Підійте за vedenням Духа Святого в тому напрямку, в якому вас спрямовує Бог. Бог вірний. І якщо ми входимо в Його благодать, то можемо тільки дивуватися охороні Божій навколо себе – що б не робилося, навколо нас все спокійно. Тому молись за Божу охорону і приймайте Його благодать. Скажіть: «Господи, я під крильми Твоїми в безпеці, я йду у силі Твоїй, нехай Твоя кров буде охороною на одвірках дверей мого

розуму і серця. Я не знаю, які тривоги чекають мене попереду, але якщо Дух Святий клопочеться, просить і скеровує мене так, значить, мені потрібна ця благодать».

І ми входимо в цей день уже з Божою благодаттю ще до того, як зустрінемося з труднощами, спокусами і переживаннями. Це і є життя перемоги, повноцінне життя сили, яке так потрібне всім служителям.

Але є ще один момент. Багато людей живуть минулим, а іноді тільки минулим. І найчастіше вони говорять про минуле. Люди, які живуть в минулому, про нього і говорять. Найчастіше в їх розмові зустрічається вислів «от колись...» Це нормально – згадувати милості Господні. Але жити тільки минулим – значить, не мати ні теперішнього, ні майбутнього. Значить, що минуле тримає нас дуже сильно. Ознакою цього є фраза «ми у вашому віці...»

Деякі люди натовість живуть тільки майбутнім. Усе життя вони готуються жити, а життя тим часом проходить мимо. Минулого вже нема, майбутнього – ще нема, є тільки вічне сьогодні. Багато людей просто ковзають по житті, не помічаючи ні щастя віді стосунків з дружиною, ні радості від новонародженого немовляти, ні просто радощів і тривоги у служінні теперішнього. Вони настільки живуть майбутнім, що, зупинившись на пенсії, з подивом говорять: «Оце так, життя минуло, мов сон...» Усе життя готувався жити – а воно вже закінчується. Але Бог цього не хоче. Тому дуже важливо розрахуватися з минулим, мати правильне ставлення до майбутнього, але жити – в доброму значенні слова – тільки теперішнім. Не тривожитися про завтрашній день, тому що кожен день має досить своєї турботи і переживань.

Бог дає Своєю благодаттю рівно в міру навантаження дня сьогоднішнього. І тільки уявіть – Бог дає мені сили рівно стільки, скільки треба на сьогодні, а я прихоплюю ще день вчорашній, позавчорашній, та ще й завтрашній – а це вже понад мої сили. І з яким тягарем «вчора» і «завтра» я вступаю в «сьогодні». Бідна моя внутрішня людина – їй рідко вдається зробити щось багато.

Такі люди метушаться у своєму внутрішньому світі, борючись із «вчора» і «завтра». У них просто немає сили робити щось сьогодні.

Бог дає благодать не мірою і Своє благословення аж надмір – це справді так, але дає тільки на сьогодні.

Допомогти здатний лише той, хто вміє працювати зі своєю душею

Основний принцип консультування полягає в тому, що тільки той, хто навчився працювати зі своєю душею, здатний допомогти іншим. Той, хто навчився розуміти свої потреби, зрозуміє потреби інших, хто навчився вирішувати свої проблеми, здатний допомогти іншому розв'язати його проблеми. Тому вникаймо у свій внутрішній світ, працюймо зі своєю душею. А для цього насамперед задумаємося – чи багато в нас тягарів з минулого, які ми тягнемо з дня на день, з року в рік; на якийсь час вони маліють під впливом Божої присутності, але не зникають. Ми можемо забути про це, пробуємо відмахнутися, але воно з нами. Бо насправді час не лікує сердечні рани, час тільки притуплює біль. Час не згладжує наші гріхи, їх згладжує тільки кров Ісуса Христа через покаєння. І наші вороги чи кривдники не будуть прощені, коли мине достатньо часу. Ми тільки забудемо про їх існування, але прощені або не прощені вони будуть через наше рішення простити або ні.

І знаєте, що стається з нашим минулим? Зі сфери, яку контролює наша свідомість, воно опуститься у підсвідомість, і досягти його звідти в десятки разів тяжче, ніж коли воно на поверхні. Тому вчення «забудь і йди далі» – не біблійне. Прости і далі йди вільним – ось біблійне вчення. Отримай потіху від Господа – і йди далі. Якщо є рани – отримай зцілення, а не притуплюй біль, і йди далі.

Є біль зцілення, а є біль гниття. Різниця

полягає в тому, що біль зцілення – це часто дуже різкий біль, а біль гниття – постійний, тупий, звичний, і він ніколи не припиняється. Будьмо чесні з собою – чи є в нас вогнища такого болю? Тоді ми потребуємо скальпеля Ісуса Христа. Але Він втретє тільки тоді, коли ми підставимо хворе місце, а не будемо ховати його від себе, від людей і від Його благодаті. Біль зцілення різкий і дуже сильний, але він має кінець. І тільки пройшовши через біль зцілення, ми зцілюємося від болю гниття.

Сьогодні є багато ран фізичних, хоча медицина і прогресує, але настільки більше ран душі, які вимучують, позбавляють радості. Ми прикриваємо їх лахміттями, боїмося показати їх Божій благодаті і часто не хочемо Його допомоги. І в стосунках з людьми ми говоримо: «Боже, тільки не помагай...»

Ви не молитесь так? Але уявіть: ви дуже сильно розсердилися на когось і всередині вас кипить праведний гнів. Чи готові ви в цю хвилину прийняти від Господа благодать прощення і простити кривдників, благословити його? Служителі – це не якісь супермени, це просто люди, які отримують особливу Божу благодать, щоб понести немочі інших.

Ставлення до минулого

По-перше, з минулим треба розрахуватися – покаятися, отримати зцілення. По-друге, з ним треба згодитися і прийняти його – як незмінні факти. По-третє, є сфери або події нашого минулого, до яких треба змінити ставлення. І по-четверте, треба навчитися Божому характеру і духовним життєвим законам.

Розрахуватися з минулим просто. Якщо ви відчуваєте, що у вас є рани гниття, є інформація, яку ви тягнете з собою, є непростення або прогріх, з цим треба визначитися. Можливо, треба піти до товариша і покаятися, можливо, доведеться повернути борг, а можливо, щось доведеться виправити в якійсь іншій сфері життя – їх дуже багато.

Приймати з минулого, як правило, потрібно незмінні речі або події. У нашому житті є факти, які можуть подобатися або ні, але вони нам не підвладні і з ними треба просто згодитися і прийняти їх. Батьки можуть нам подобатися або ж не подобатися, але батьків не вибирають. У декого батьки чудові, він щиро дякує Богові за них, а дехто хитає голубовою, мовляв, і чому мені з батьками так не пощастило... Але батьки – це незмінний факт, з яким потрібно просто погодитися. Бо інакше в нас виникнуть проблеми.

Якщо ви одружені – для вас це вже факт. Ви вибрали саме цю дівчину – і крапка. По волі Божій, не по волі Божій, це якість – це вже не має суттєвого значення, є факт – ви одружені, і це ваша дружина.

Ще один незмінний факт – наші діти. Як і наша національність, місце нашого народження, епоха, в якій ми народилися і виросли. Це не теорія, це практика внутрішнього світу. З цими фактами треба згодитися і прийняти їх. Приймаючи їх, ви приймаєте себе, відкидаючи – відкидаєте.

Наша зовнішність – це факт, який також треба прийняти. Згадайте Закхєя з його зростом, його пророка Єлісея, над яким сміялися – вони б ніколи не могли стати такими успішними в служінні, якби не прийняли своє минуле.

Єлісей, до речі, зробив це не одразу – саме тому він повівся так агресивно, коли йому нагадали про його минуле. А це було неправильно. Він спрямував агресію не на проблему, а на особистість.

Усю ненависть проти нашого минулого, яка накопичується роками, можна перемогти, згодившись із ним і прийнявши як факт, інакше та ненависть, як стиснута пружина, виривається і вдарить кожного, хто наважиться нам нагадати про наше минуле.

Єлісей не прийняв свою зовнішність – і ми знаємо, що сталося. А якби він підійшов до тої ситуації з гумором і посміявся б

разом з дітьми – усе було б інакше. Натомість людина, яка завжди благословляла, раптом вибухнула. І який результат!

Коли я прийшов з армії, мені дуже хотілося вивчати Біблію. Але тоді Біблії не було, її переписували від руки. Я взяв ці записи в одного брата з баптистів на декілька ночей. І так вчився. Але найголовніше – я почав бачити в епосі, в якій народився і жив, благословення для себе, коли її прийняв. Я почав дружити, а не воювати. Бо прийняти – це означає дружити, а не воювати.

Я часто звертався до старших братів, прохаючи поради і допомоги. Якось запитав: «Браття, що мені робити із внутрішніми бажаннями, хіттю плоти, пристрастями, з якими борюся. Я так хочу бути вільним». Один відповів: «Це в тебе закінчується перша любов». Другий сказав: «Треба постити. Коли ти ослабиш тіло, воно перестане бунтувати, і всі пристрасті і бажання плоти затихнуть». Я перепитав: «А що буде, коли я попоїм?». Тоді один із братів взагалі мене «заспокоїв»: «Та не хвилюйся так, з нами усіма це відбувається».

Словом, навчити мене було нікому. Я боровся, боровся, аж поки не сказав: «Господи, навчай мене Сам». Сім років провів в постах, молитвах і роздумах. І коли бачив пізніше молодих людей, які у 20 років закінчили коледж, стали бакалаврами, причому так легко, майже недбало, їм просто втовкли науку, заплативши за навчання і подбавши про гуртожиток і все інше, аби тільки вони згодилися вчитися, мені було дуже боляче.

Господи, виходить, я – жертва своєї епохи? Чому я народився в той час? Чому я не міг просто взяти ці знання і мусив з таким трудом «винаходити велосипед», збираючи знання по крупинках. Чому я мав пройти кризу стрій нерозуміння? Сьогодні вчительське служіння сприймають спокійно, а в мій час сказати: «Я вчитель» було все одно, що сказати: «Я архангел... Брати зо два роки радилися, як мене рукопокласти. Бо хто таке чув – рукопокласти на вчителя! Добре, що знайшлася смілива людина, яка сказала: «Досить його мучити». Скільки ран, болю, напруги мені доводилося витерпіти – і все тому, що така була епоха! Врешті-решт Бог сказав мені: «Ти повинен згодитися з цим фактом і прийняти його».

Тепер я радію, що жив у той час. Як радію і тим, що живу в час цей. Дивлюся на молодих братів з дипломами бакалаврів в кишені і думаю (зовсім не принижуючи їх): «Боже, я так дякую Тобі за той безцінний досвід спілкування з Тобою, який я отримав, тому що жив у своїй епосі».

Чи вам є що прийняти зі свого минулого? Не воюйте, не тратьте сил, не збурюйте свій внутрішній спокій. Дружіть з тим, з чим можна дружити, виправляйте те, що можна виправити. А на окрему полицю поставте те, що змінити неможливо, і знайдіть мужність згодитися з цим і прийняти як факт.

Я часто молюся: «Боже, дай мені мужності прийняти те, що незмінне, дай сили змінити те, що я повинен змінити, і мудрості відізнати одне від іншого». Найбільший обман полягає в тому, що ми змінюємо те, що не змінюється, щоб не міняти те, що поміняти треба.

Якось мені доводилося спілкуватися з братом, який з запалом розповідав, як треба міняти американську систему освіти. Я слухав його, слухав, а потім запитав: «Брате, а де зараз ваші діти?». Увесь його запал де й подівся. Він знітився, а потім сказав: «А звідки ти знаєш?». – «Та бо ви про це тільки й говорили. Якщо ви все життя міняєте те, що незмінне, значить, ви ніколи не міняти те, що міняти повинні». І я впевнений, що в нього в тій сфері купа проблем.

Багато людей весь час міняють пастора, безперервно філософствують, і здебільшого це люди з тягарем нерозв'язаних проблем і справ минулого, які давним-давно потребують розв'язку.

Будьмо відкриті з самим собою. І про сімо в Бога мудрості.

Далі буде.

Тим «християнам», які думають про Господа Ісуса Христа як просто про велику людину, котра насправді ніколи не стверджувала, що є Богом, необхідно зіткнутися з Його дивною заявою, яку Він зробив в Єрусалимі перед книжниками і фарисеями, що гудили Його в храмі. «Отець ваш Авраам прагнув із радістю, щоб побачити день Мій», — відповів Він. Потім, коли вони в цьому засумнівалися, Він продовжував наполягати на тому, що «Перш ніж був Авраам, — Я є» (Ів. 8:56, 58).

Це була настільки смілива заява про божественну природу, що вони відразу ж приготувалися каменувати Його за те, що, як вони вважали, Він зневажав Бога. Але Він «сховався» якимось чином (вірш 59) і пішов від них.

Звичайно ж, якби Він не був Богом, тоді сказане Ним було б богозневагою і розглядалося б, згідно з Законом Мойсея, як найтяжчий злочин, що заслуговує смертної кари (3 М. 24:16). Фактично, Ісус заявляв про те, що це з Ним розмовляв Мойсей в палаючому кущі, коли той запитав Бога, яке Його Ім'я. Бог відповів йому, що Його Ім'я — «Я Той, що є» (2 М. 3:14). Тобто Він — Бог, який вічно існує Сам по Собі і перебуває поза часом, простором і матерією. І саме так Ісус і заявив про Себе!

А як щодо Його заяви про те, що Він і Авраам бачили один одного і що Авраам був би радий побачити Його день? Адже Авраам жив за кілька віків навіть до того, як жив Мойсей.

Ця заява, ймовірно, стосувалася дуже важливого моменту в історії, коли «було слово Господнє Авраамові в видінні таке: «Не бійся, Аврааме, — Я тобі щит, нагорода твоя вельми велика» (1 М. 15:1).

Це була найперша з усіх великих заяв, коли Бог сказав про Себе: «Я є», оскільки Він пообіцяв бути для Авраама як Захисником, так і Помічником у невідомій і ворожій для нього землі.

Дивно, наскільки часто зустрічаються заяви «Я є» в Біблії після цього моменту. Наприклад, у Книзі Буття заява «Я є» зустрічається сім разів, вперше появившись в 1 М. 15:1. Другий раз цю заяву Бога про Себе ми

бачимо в 1 М. 15:7, де Він просто говорить Авраамові: «Я Господь». Звичайно, слово «Господь» — це давньоєврейське слово Ягве, і воно, по суті, має те саме значення, що і фраза «Я є» чи «Я Той, що є».

Далі в Книзі Вихід заява Бога «Я є» зустрічається 21 раз, включаючи священну відповідь Мойсею: «Я Той, що є» (2 М. 3:14). Чудова Книга псалмів містить сім заяв «Я є», котрі пророче і сумно говорять про майбутні страждання втіленого Христа. Перерахуємо їх:

«А я — черв'як, а не чоловік» (Пс. 22:7).
«А я вбогий та бідний» (Пс. 40:18).
«Для братів своїх став я відчужений» (Пс. 69:9).
«Я чекав співчуття — та немає його» (Пс. 69:21).
«А я бідний та хворий» (Пс. 69:30).
«Я ... пташка самотня на дісі» (Пс. 102:8).
«Я сохну, немов та трава» (102:12).
Усі ці заяви зустрічаються в псалмах, які говорять про Месію (тобто про Христа). Пророчі книги просто рясніють заявами Господа про Себе: «Я є». Наприклад, друга частина Книги Ісаї (Іс. 40-66) містить 35 таких заяв. Перший раз в Іс. 41:4: «Я, Господь, перший, і з останніми Я той же Самий!».

Останній раз це твердження зустрічаємо в Іс. 60:16: «Я — то Господь, твій Спаситель, а твій Викупитель — Потужний Яковів!».

Книга пророка Єзекиїля містить 70 цих великих тверджень (більше, ніж будь-яка інша книга Писання). У Книзі Єремії ця заява зустрічається 21 раз. У книгах малих пророків загалом налічується 21 твердження «Я є». Всі разом 17 пророчих книг містять 154 великі Божі заяви про Себе як «Я є».

Останній раз у Старому Заповіті ми читаємо це твердження в Книзі пророка Малахії 3:6, де Бог нагадує всім: «Я, Господь, не змінюся». Він великий Суцільний — Той, Хто «є» незалежно ні від чого і ні від кого. Ми повинні завжди пам'ятати про те, що наш Спаситель і Господь Ісус Христос явив нам, що Він Сам і є той Самий великий Бог «Я є».

У Євангелії від Івана слова «Я є» наповнені чудовим смислом, який стосується особисто кожної людини:

«Я — хліб життя» (Ів. 6:35, 48, 51).
«Я — Світло для світу» (Ів. 8:12).
«Я — двері віцям» (Ів. 10:7, 9).
«Я — Пастир Добрий» (Ів. 10:11, 14).
«Я — воскресіння й життя» (Ів. 11:25).
«Я — дорога, і правда, і життя» (Ів. 14:6).
«Я — правдива Виноградина» (Ів. 15:1, 5).

Великі «Я є» Христа

Важко зрозуміти, як той, хто чув ці заяви, може й далі заперечувати божественність Ісуса. Хто, окрім Самого Бога, міг би заявляти, що він — дорога, правда і життя? Хіба що ненормальна людина.

У цьому і полягає вибір. Або Ісус Христос був ненормальною людиною, або ж Він істинно дорога, і правда, і життя. Він — єдиний спосіб прийти до Бога, втілена істина про Бога і єдиний, Хто дає вічне життя з Богом. Кожний прийде до цього висновку, якщо ретельно дослідить ці сім великих заяв «Я є».

Господь Ісус Христос — істинний Бог, як говориться про це у відомому символі віри. Бог, «Який створив усе» (Еф. 3:9), і «ми в Нім живемо, і рухаємось і існуємо» (Дії 17:28). Більше того, це Господь, Котрому до вподоби було «поєднати з Собою все, примиривши кров'ю хреста Його, через Нього, чи то земне, чи то небесне» (Кол. 1:20).

А яке чудове твердження в Євангелії від Івана 11:25-26: «Я — воскресіння й життя. Того вірує в Мене, — хоч і вмере, буде жити. І кожен, хто живе та хто вірує в Мене, — по-віки не вмере».

Смерть завжди була найлютішим ворогом людини. Для нас величезна трагедія і горе, коли помирає хтось близький, і люди, як правило, намагаються прожити так довго, як тільки можуть. Але Ісус заявляє, що Він здатний відродити життя будь-якої людини навіть після того, як вона помирає, а потім подарувати їй вічне життя! Для будь-якої смертної людини робити таку заяву було би просто абсурдно!

А Він показав Свою здатність робити це, коли Сам одержав перемогу над смертю, воскреснувши фізично на третій день. У кінцевому підсумку Він і є той «Я є», Той, Хто існує без будь-якої допомоги і не відчуває потреби ні в чому! Тому Він повністю здатний виконати всі Свої обіцянки тим, хто приходить до Нього, просить прощення і отримує спасіння, «бо живу Я», — гово-

рить Він, — «і ви жити будете» (Ів. 14:19).

У Книзі Об'явлення міститься сім великих заяв «Я є», і один з цих віршів пов'язаний з Його воскресінням: «І був Я мертвий, а ось Я Живий на вічні віки. І маю ключі Я від смерті й від аду» (Об. 1:18).

«Чи ти віруєш в це?» — запитав би Він сьогодні, як колись запитав Марту, коли вона побивалася через смерть свого брата Лазаря» (Ів. 11:26). Як люди можуть не довіряти цьому вирішальному доказу перемоги Христа над смертю (доказ порожньої гробниці, багато явлень Христа після воскресіння, зміни, що сталися в Його учнях, свідчення за 2000 років величезної кількості життів, змінених завдяки вірі в Нього)?

Звичайно, багато людей істинно повірили, але багато людей не повірили, і все, що їх очікує, — це страшне майбутнє без Бога: «Бо коли не віруєте, що то Я (Ісус просто сказав «Я є»), то помрете в своїх гріхах» (Ів. 8:24).

Важливо зазначити, що і в інших «Я є» в Книзі Об'явлення також робиться акцент на Його вічному існуванні, від віку до віку.

«Я Альфа й Омега... Той, Хто є, і Хто був, і Хто має прийти» (Об. 1:8).

«Не лайкайся! Я Перший і Останній» (Об. 1:17).

«Я Альфа й Омега, Початок і Кінець» (Об. 21:6).

«Я Альфа й Омега, Перший і Останній, Початок і Кінець» (Об. 22:13).

«Я корінь і рід Давидів, зоря ясна і до-світня» (Об. 22:16).

Наш прославлений Господь і Спаситель Ісус Христос, Котрому ми повірили наші вічні душі, набагато більший, ніж просто духовний учитель, Котрого замучили за Його віру багато років тому. Він — живий, Він сидить на Своему небесному престолі, Він назавжди переміг смерть. Він наш Великий Творець, наш Спаситель, що взяв на Себе наші гріхи, і завжди буде нашим вічним Господом і Царем.

У фокусі уваги всього світу

Чому Ізраїль перебуває в центрі уваги засобів масової інформації всього світу? Чому керівники урядів, зазвичай люди практичні і досвідчені в політиці, вибухають емоціями, коли предметом дискусій стає Ізраїль? Чому Організація Об'єднаних Націй 30 відсотків свого часу і третину своїх резолюцій присвячує Ізраїлю — маленькій країні з населенням п'ять мільйонів?

Ізраїль посідає унікальне місце в цьому потоці протиріч, тому що в намірах Божих Ізраїль посідає ще унікальніше місце. Слово Боже відкриває нам, що нинішній вік буде кульмінацією у відновленні і відкупленні Ізраїлю. І з кожним роком тиск на Ізраїль посилюється.

У 2 Кор. 4:4 сатана названий «богом віку цього». Він добре знає, що коли завершиться відкуплення Ізраїлю, він більше не виступатиме в ролі бога. Він буде позбавлений своєї сили обманувати і маніпулювати людством і буде підданий суду Божому. Тому він розгортає в цей час всю свою стратегію обману, застосовуючи всю свою злу силу, щоб опиратися процесу відновлення. У цьому реальна, хоч і невидима причина тої напруги, якій постійно піддається Ізраїль.

Дивно, як багато плутанини продовжує існувати в Церкві наших днів щодо Божих намірів для Ізраїлю. Боротьба за Ізраїль — це, фактично, боротьба за істину.

ХТО ТАКИЙ ІЗРАЇЛЬ

Твердження Біблії щодо Ізраїлю цілком чіткі. Однак свідомість багатьох християн наче затьмарена щодо розуміння цього питання. Справжня суть істинної Церкви, як і Ізраїлю, прихована плутаниною, яка затьмарює реальні наміри Бога. Ця плутанина сягає вчення отців ранньої Церкви, які твердили, що Церква в намірах Божих замінила Ізраїль і повинна визнаватися,

як «новий Ізраїль». Це вчення поширив близько 150 року після Різдва Христового Юстин Мученик. Пізніше його прийняли і розвинули такі відомі особи, як Іриней, Оріген та Августин.

Характерно, що приблизно в той же період вчення про Церкву як про щось цілісне руйнувалося, втрачаючи чистоту і простоту апостольського об'явлення. Кінцевим результатом цього руйнівного процесу стала Церква похмурого Середньовіччя, розбещена і духовно, і морально, і доктринально.

Починаючи приблизно з 400 року після Різдва Христового вчителі, коментатори і навіть перекладачі Біблії використовували слово «Ізраїль» як синонім до слова «Церква». Багато поколінь християн відомо сприймали пояснення з такими тлумаченнями як частину оригінального тексту. А істина зазвичай проста, і вона полягає в тому, що Ізраїль — це Ізраїль, а Церква — це Церква.

Апостоли ніде не використовували слово «Ізраїль» як синонім до слова «Церква». Не служить таким синонімом і вислів «новий Ізраїль», що зустрічається в Новому Заповіті. Проповідники, які використовують цей вислів, повинні потурбуватися про чітке визначення меж його вживання.

Слово «Ізраїль» ніколи не використовувалося в Писанні в ролі синоніма Церкви. Хоча воно часто вживається, як «прообраз» Церкви. Згадуючи про переживання Ізраїлю при Виході, Павло говорить: «Усе це трапилося з ними, як приклади, а написане нам на науку...» (1 Кор. 10:11).

Зображення Ізраїлю як прообразу Церкви, однак, цілком відмінне від ідентифікації Церкви як Ізраїлю. Розглянемо цю думку на прикладі. Джоном Кеніатом, першим президентом Кенії, може вважатися «Джорджем Вашингтоном свого народу», так само, як Джордж Вашингтон вважається національним батьком Сполучених Штатів. Багато з того, що стосується Джорджа Вашингтона щодо Сполучених Штатів, певною мірою стосується Джома Кеніата щодо Кенії. Але це не дає право твердити, що Джома Кеніата був Джорджем Вашингтоном. Так само некоректно стверджувати, що Церква — це Ізраїль.

На жаль, Церква легко засвоїла деякі псевдохристиянські принципи інтерпретації, скажімо, наступний: усі благословення належать Церкві, а всі прокляття — Ізраїлю. Цей принцип базується на твердженні (до речі, істинному), що Ізраїль мав шанс, але не увірвав в Бога. Отже, дотримуючись логіки розвитку цієї лінії,

Бог змінив Свою думку і Свої обітниці, які раніше призначалися Ізраїлю, переніс на Церкву. Такі висновки просто принижують вірність Божу. Павло виражає своє ставлення до такого роду висловлювань в Посланні до римлян 3:3-4. Аналізуючи невірність Ізраїлю, він говорить: «Бо що ж, що не вірували деки? Чи ж їхнє недовірство знищить вірність Божу? Зовсім ні! Бо ж Бог правдивий, а кожна людина неправдива».

ЧИ БУДЕ ЦЕРКВА ТАКОЖ ОСТАНКОМ?

В Рим. 11:26 Павло говорить: «... увесь Ізраїль спасеться». Однак раніше, в Рим. 9:27, він сказав: «останок спасеться». Іншими словами, «увесь Ізраїль», який спасеться, буде останком, як передбачив Бог.

Тексти з Софонії 3:12-13 і Захарія 13:8-9 стверджують, що вибрані від Ізраїлю будуть останком — приблизно третина. Основа відносин Бога і Церкви — та сама, що й Бога і Ізраїлю. Тож чи буде спасення Церкви також останком?

Бог обіцяє славне майбутнє Ізраїлю, але Він також попереджує, що спасенний останок Ізраїлю пройде через інтенсивний тиск, щоб вони стали тим, ким призначені бути. Щодо Церкви, то необхідно виконати певні умови. В Луки 13:24-27 Ісус на запитання: «Хіба буде мало спасених?» відповів: «Силкуйтеся ввійти тісними ворітьми, бо кажу вам, — багато хто будуть намагатися ввійти — та не зможуть! Як устане Господар та двері замкне, ви зачнесте вистояти і знайдете, що стукати в двері й казати: «Господи, — відчини нам!». А Він вам у відповідь скаже: «Не знаю Я вас, звідки ви!». Тоді станете ви говорити: «Ми знали й піли перед Тобою, і на вулицях наших навчав Ти»... А Він вам відкаже: «Говорю вам — не знаю Я, звідки ви. Відійдіть від Мене всі, хто чинить неправду!».

На закінчення Нагірної проповіді Ісус дає подібне попередження: «Не кожен, хто каже до Мене: «Господи, Господи!», увійде в Царство Небесне, але той, хто виконує волю Мого Отця, що на небі. Багато хто скажуть Мені того дня: «Господи, Господи, хіба ми не Ім'ям Твоїм пророкували, хіба не Ім'ям Твоїм демонів ми виганяли або не Ім'ям Твоїм чуда великі творили?». І ім оголошу Я тоді: «Я ніколи не знав вас... Відійдіть від Мене, хто чинить беззаконня!» (Мт. 7:21-23).

У відповіді Господа цим людям є одна багатозначна фраза: «Я ніколи не знав вас». Із вічності Він дивився вниз, крізь їх публічне служіння, на їх власне життя. Він шукав характер Ісуса, характер Агнца, що виражається в смиренності, чистоті і святості. Та марно!

Зовнішньо ці вершители чудес були зайняті слу-

жінням Господу, але в їх внутрішньому характері Бог розпізнав щось таке, що оцінюється як «беззаконня». Воно виражається через гордість, чванство, користоловство, заздрість, особисті амбіції. Для таких в Бога немає місця на небесах.

Існує одна незмінна вимога Бога, яка пронизує всю Біблію: без святості ніхто не побачить Господа (Євр. 12:14). У Матвія 24 Ісус відкриває одну ознаку, що характеризує Божий вибір: довготерпіння. У віршах 4-13 Він дає коротку, але живу картину періоду, який передуватиме кінцеві віку. Він описує багато подій, які називає «початком терпіння породільних», бо вони знаменують найвищу точку в народженні Божого Царства на землі. Він попереджує Своїх учнів, що вони будуть піддаватися все більш зростаючому тиску навколишнього середовища. «На муки тоді видаватимуть вас, і вбиватимуть вас, і вас будуть ненавидіти всі народи за Ім'я Моє» (Мт. 24:9).

Про яких людей тут говориться? Зрозуміло, що це християни, які страждають за Його Ім'я. «І багато хто в той час спокуються, і видавати один одного будуть, і один одного будуть ненавидіти. Постане багато фальшивих пророків — і зведуть багатьох. І через розріст беззаконства любов багатьох охолоне» (Мт. 24:10-12).

Хто такі ці люди, які спокуються і видаватимуть один одного? Багато хто з християн. А хто ті, чия любов охолоне через розріст беззаконства? Знову ж таки, багато хто з християн.

У вірші 13-му слова Ісуса служать одночасно і попередженням, і обітницею: «А хто витерпить аж до кінця — той буде спасений!». Терпіння до кінця — це вимога для спасіння. Тільки ті, хто витерпів, будуть мати цінність в Божих очах.

Важливо усвідомити, що християни в багатьох частинах світу вже піддаються випробуванням такого роду. Гоніння на християн, про які Ісус говорив у Матвія 24:9-13, насправді вже відбувалися і продовжують відбуватися в комуністичних країнах, зокрема в Китаї (де проживає п'ята частина населення на землі) і в багатьох мусульманських країнах. Християни на Заході вільні від випробувань такого роду, але немає гарантії, що так буде завжди.

За всіма цими випробуваннями стоїть небесна ціль. Випробування необхідні для вироблення істинного посвячення і необхідного Божого характеру. Тому Церква стикається з таким самим періодом випробувань, як і Ізраїль.

І для християн не час стояти позаду і говорити: «Нехай євреї проходять через ці випробування, вони заслужили їх». Очевидно, всі ми — євреї, і християни повинні задатися питанням: чи готові ми пройти через все, щоб стати тим, що має намір зробити з нас Бог? Знайшовши правильну відповідь на це запитання, ми врешті-решт станемо людьми, які до вподоби Богові і здатні розділити Його славу.

Християни — люди не забобонні. Чорною кішкою і порожніми відрами нас не налякаєш. У ворожіння на Різдво і в гороскопи ми не віримо. Ну, практично не віримо.

Кінець світу

1. В останні дні буде важко (Мр. 13:19).

2. Для деяких буде настільки важко, що, напевне, краще би їм і не жити в цей час (Мт. 24:19).

3. Але найгірше буде тим, кому настільки буде страшно, що вони помиратимуть навіть не від самих бід, а від їх очікування (Лк. 21:26).

4. Однак, незважаючи на всі труднощі і випробовування, Ісус закликає нас у розпал найбільших бід розправити плечі, струсити з себе попіл світських надій, підняти голову до небес — тому що цей найважчий час — час нашого визволення (Лк. 21:28).

Таке саме враження залишається від читання будь-якого з апокаліптичних об'явлень, записаних в Біблії, — пророків Захарії, Даниїла, Йоїла, Ісаї, апостола Івана, але лише в тому разі, якщо сприймати їх як цілісну картину.

Один пастор розповів про свій досвід читання Об'явлення Івана Богослова. На загальних зібраннях він читав (не витлумачуючи!) розділ за розділом, так що церква за кілька тижнів прослухала всю книгу. «Ніколи раніше, — говорив він, — ми не мали такого сильного відчуття влади Бога над всесвітом. Боже Слово однозначно говорило нам, що Бог — Володар історії, а не якісь тасмичні сили. І Він приготував для нас славу долю».

Біда починається, коли ми настільки прискіпливо приглядаємося до біблійного тексту, що вже бачимо там те, чого нема. У цьому немає злочину: будувати припущення, висловлювати здогади.

— 666 — це число Нерона-вбивці, — кажуть ті одні.

— Ні, це ж папа римський — pontifex maximus, підрахуйте суму чисел цих слів, — переконують інші.

— Нічого ви не знаєте, — відмахується баба Дуся із сусіднього під'їзду. — Бачите: у моєї сусідки завівали із закарлючками, ніби три шестірки в узорі! Оце вона і є та сама сатана!

Вибудовувати припущення — та прошу дуже, але треба усвідомити, що це всього-на-всього припущення, навіть якщо їх висловлюють духовні особи. І може виявитися, що припущення баби Дусі точніше за всі інші. По-перше, тому, що «сатана» в перекладі з єврейської — «противник». А по-друге, ніхто не нащопає нам більше, ніж сусіді по багатоквартирному будинку. Як не згори, то знизу, не справа, то зліва знайдеться який-небудь «дьявол» (грецькою «діаболос» — наклепник).

Про безпеку надто детального розбору біблійного тексту писав колись у своїх замітках пастор Володимир Франчук. Наприклад, почнемо витлумачувати притчу Христа, в якій Царство Небесне уподібнюється неводу: «Подібне же Царство Небесне до невода, у море закиненого, що зібрав він усячину. Коли він наповниться, тягнуть на берег його і, сівши, вибирають до посуду добре, непотріб же геть викидають. Так буде й наприкінці віку: ангели повиходять і вилучать злих з-поміж праведних, і їх повилають до печі огненної — буде там плач і скрегіт зубів!» (Мт. 13:47-50).

Головна ідея цієї притчі в тому, що Бог відділить праведних від грішних, а головний висновок — не опинитися серед останніх. Однак дехто скаже: «Це надто поверхнево. Треба глибше вникнути в Писання!».

Що ж, вникнімо. Отже, рибаки-ангели закидають в море — у світ невід Царства Небесного. Потрапляють туди різні «риби», тобто ми з вами, люди. І добрі, і погані. Господь доручає Своїм рибакам відібрати найкраще з улову. Але копнімо ще глибше. Що роблять рибаки з дрібною рибою? Викидають її назад в море, куди вона з радістю повертається з неволі. А що з доброю? «Так-так — на сковорідку, на вогонь: Якщо я повірю такому «поглибленому» тлумаченню Біблії, то сильно сумніваюся, що захочу опинитися серед праведників».

Вже якщо і тлумачити, то краще так, як розповідав інший християнський письменник Олександр Савченко. До батюшки в церкві підійшов чоловік і з розмаху вдарив його по щоці:

— Сказано в Писанні: «Хто вдарить тебе по щоці, підстав йому й другу».

У відповідь батюшка, не довго думаючи, звалив мирянина з ніг одною лівою:

— Також сказано в Писанні: «Якою мірою будете міряти, такою відміряють вам».

Миряни захвилювались: «Що там відбувається?».

— Тлумачать Писання! — поважно відізався дяк.

Від такого тлумачення ніхто не божеволіє від тривоги, не мучиться через свою вразливу совість, не продає дім, не робить необдуманих переїздів — хіба що синець носить під оком кілька днів. А ось заяви, зроблені «від імені Господа», — калічать іноді цілі долі. Ісус попереджував, що в майбутньому ця суєта буде звичним явищем. І не варто би було боятися таких пророцтв, тому що в добрі часи на них мало хто звертає увагу. Але коли стається біда — особиста чи у всьому народі — тоді виникає небезпека спокуси. Прикро, що, обікшись на молоці, люди починають відкидати і справжній дух пророцтва від Ісуса Христа, про що застерігав Павло: «Духа не вгашайте! Не гордуйте пророцтвами!». «Але, — додав він, — усе досліджуючи, тримайтеся доброго!» (1 Сол. 5:19-21).

А випробовувати пророцтва не так вже й важко. Є дві категорії пророцтв: ті, які містять загальну інформацію, не конкретну, яку складно віднести до якого-небудь визначеного часу, і ті, в яких передбачаються конкретні події, наприклад, суди Божі над країною чи людиною, в яких вказується час, місце, обставини. Боятися перших немає жодного смислу, тому що що б не сталося — вони завжди «сповняться». Другі — страшніші, тому що малюють жахливі картини руйнування і загибелі. У цьому разі варто звернути увагу на особистість автора пророцтв. Чи робив він або вона передбачення раніше? Чи збувалися вони до деталей?

Якщо ні, то за Мойсея таких пророків побивали камінням. І що це важливо: який загальний фон промов, проповідей, книг, життя людини, що промовляє Іменем Божим. Інколи, читаючи книги чи слухаючи проповіді сучасних пророків, можна відчувати гіркоту, образу на людей. Це не найкращий стан душі, і він напевне відіб'ється на пророцтвах. А вже зовсім безглуздо виглядають провіщення Божого суду, а то й прокляття, адресовані людям, які чимось не догодили духовному лідеру чи пастору. І наразі, взагалі немає смислу звертати увагу на таких «пророків», які швидко бентежаться, якщо їх ніхто не слухає. Для таких джерелом натхнення є не Дух Божий, а розкритий від хвилювання рот роззяви.

Апостол Павло признавався: «Бо ми знаємо частинно і пророкуємо частинно» (1 Кор. 13:9). Неповнота пророцтв, обмеженість наших уявлень про майбутнє, навіть тих, що ґрунтуються на надійних біблійних джерелах, очевидна будь-якому безсторонньому читачеві. У богослов'ї майбутнього — есхатології існують цілі школи, які по-різному описують деталі останнього часу. Диспенсалісти, міленаристи, аміленаристи, преміленаристи, постміленаристи. Всі вони суперечать один одному в тому чи іншому. Якщо сприймати їх надто серйозно, можна остаточно розгубити залишки душевного спокою. На мій погляд, не було б зайвим заснувати ще одну есхатологічну школу — школу поміркованості, ідею якої висловив той, хто написав: «Брати, не спішіть хитатися розумом і бентежитися ні від духа, ні від слова, ні від послання».

«Як? — здригнуться деякі. — Ми ж тоді пропустимо найважливіші події! Можемо опинитися серед тих, хто прийме печатку звіра! Залишіться на велику скорботу!». Але, швидше за все, пропустять найважливіші події саме фанатики з гарячково палаючими очима, пропустять їх, як нерозумні діви з притчі Христа про десять дів (Мт. 25), тому що сплять увесь свій запал, ентузіазм, енергію, розтративши їх на дрібниці. А ось ті, котрі думали головою, котрі до останнього були спрямовані на одне завдання — проповідувати Євангеліє — діловито поправлять світільники і з радістю вийдуть назустріч Небесному Жениху.

peterinna.com.

Через зайнятість у житті християни забувають про Бога

Як показало дослідження, християни з усього світу стають надто зайнятими, щоб виділяти час для Бога. У даних, зібраних про 20 000 християн віком від 15 до 88 років в 139 країнах, дослідження The Obstacles to Growth Survey зробило висновок, що в середньому четверо з десяти християн з усього світу говорять, що «часто» або «завжди» кидаються від справи до справи.

Зайнятість виявилася найбільшою проблемою для віруючих Японії, Філіппін, Південної Африки, Великобританії, Мексики та Індонезії. Християни Уганди, Нігерії, Малайзії і Кенії менш за все поспішають. Але навіть у тих країнах, де люди не метушаться, один християнин з трьох перебуває «в бігах». Зайнятість життя стала найбільш відволікаючим фактором для християн у всьому світі.

Близько шести з десяти християн підтверджують, що «зайнятість життя стає перешкодою для розвитку взаємостосунків з Богом часто чи завжди». З цим погоджуються християни з Північної Америки, Африки і Європи. Християни з Південної Африки, Нігерії, Канади, Сінгапуру, Ірландії, Філіппін, США і Великобританії більше відволікаються від Бога, ніж послідовники Христа в інших країнах.

Щодо статі — зайнятість впливає і на чоловіків, і на жінок, але від Бога відволікає частіше чоловіків. Така картина у всіх країнах, що брали участь в опитуванні, окрім Північної Америки, де 62 відсотки жінок повідомили, що зайнятість заважає їхнім взаємостосункам з Богом на противагу 61 відсотку чоловіків.

Щодо професії, то найчастіше в постійній біганні змушені бути, як це не дивно, пастори (54%), а це також негативно впливає на розвиток взаємин з Богом.

«Це трагічно. Це іронічно. Саме ті люди, які найкраще допомогли би нам уникнути тягару зайнятості, самі перебувають в цих кайданах», — сказав д-р Майкл Зігареллі, професор університету, який проводив дослідження.

Менеджери, власники бізнесу, вчителі і продавці — також серед тих християн, які найбільше поспішають. Професіонали, чий діловий інтерес заважає розвитку стосунків з Богом, включають юристів (72%), менеджерів (67%), нянь (66%) і домогосподарок (57%).

«Зростаюча швидкість і рівень активності сучасного життя відволікають нас від Бога і віддаляють від успішного, радісного і переможного життя, яке Бог бажає дати нам», — сказав Зігареллі. — Можливо, християни асимілюють культуру зайнятості, поспіху і перевантаженості, внаслідок чого Бог стає другорядним в їх житті. Це погіршує їх взаємини з Богом і призводить до того, що християни більш схильні сприймати світські уявлення про життя, що, у свою чергу, ще більше заглиблює їх у зайнятість, поспіх і перевантаженість. І це зачароване коло починається знову».

Зігареллі, котрий вірить, що зайнятість і неухважність можуть стати пандемією, запропонував розірвати це «зачароване коло» «змінюю мислення», включаючи уявлення про те, «Який Бог і як Він хоче, щоб ми проводили наші життя».

Christian Post.

ВІДПОВІДАЄМО НА ЗАПИТАННЯ

Ціна увірування

Якщо я прийму Ісуса Христа як свого Спасителя, моя сім'я відвернеться від мене. Що мені робити?

Ісус чітко дає нам зрозуміти, що ходіння за Ним буде коштувати нам дорого. Фактично, воно коштуватиме нам всього.

По-перше, треба зректися самого себе. Ісус сказав людям, що йшли за Ним: «Коли хоче хто йти вслід за Мною, хай зречеться самого себе, і хай візьме свого хреста та й йде за Мною йде!» (Мр. 8:34). Усі наші земні бажання і амбіції повинні бути розірвані, щоб ми змогли знайти нове життя в Ісусі, адже ніхто не може служити двом панам (Лк. 16:13). Але це нове життя набагато величніше і цінніше за все, чого ми могли б досягти в цьому світі.

По-друге, це може коштувати нам сім'ї і друзів. Ісус пояснює в Матвія 10:32-39, що Його прихід приносить розділення між Його послідовниками і їх сім'ями, а ті, хто любить понад усе свою сім'ю, не можуть бути Його послідовниками. Якщо ми відмовляємось від Христа, щоб зберегти мир в земній сім'ї, Він відмовиться від нас, і тоді ми не зможемо увійти до раю. Але якщо ми будемо сповідувати Його перед людьми попри ціну, яку за це треба буде платити, Він скаже Своему Отцеві: «Вони Мої — приймай їх у Царство».

Вічне життя — це «дорогоцінна перлина» в Матвія 13:44-45, заради якої можна віддати все. Не варто триматися за речі цього короткотривалого і скороминучого життя і втратити вічність. «Яка ж користь людині, що здобуде весь світ, але душу свою зазнасть?» (Мр. 8:36). Джим Елліот, місіонер, якого за проповідь про Христа вбили в Еквадорі, сказав: «Мудрий той, хто віддає те, що не зможе втримати, щоб здобути те, що не зможе втратити».

Ісус також дає зрозуміти, що переслідування за Нього неминуче. Він закликає нас приймати це як нормальне

явище, якщо ми йдемо за Ним, і бути мужніми. Він навіть називає тих, кого переслідують, «блаженними» і говорить: «Радійте та веселіться — нагорода бо ваша велика на небесах!» (Мт. 5:10-12). Він нагадує нам, що Його людей завжди переслідували. Старозаповітних пророків ображали, зневажали, мордували, вбивали. Усі апостоли (окрім Івана, вигнаного на острів Патмос) загинули за проповідь вчення Христа.

За переказами, Петро наполягав на тому, щоб Його розір'яли вниз головою, тому що вважав себе негідним померти так само, як Його Господь. У своєму Першому посланні він написав: «Коли ж вас ганьблять за Христове Ім'я, то ви блаженні, бо на вас спочиває Дух слави й Дух Божий» (1 Петр. 4:14).

Апостола Павла багато разів ув'язнювали, били і закидали камінням за проповідь Євангелія, але він вважав, що його страждання навіть згадки не варті порівняно з тою славою, яка очікувала його на небесах (Рим. 8:18).

Попри те, що ціна ходіння за Христом може здатися високою, нам обіцяні земні нагороди, а не тільки небесні. Ісус пообіцяв бути з нами аж до кінця віку (Мт. 28:20); Він ніколи не зречеться нас (Євр. 13:5); Він знає наші болі і страждання, тому що Сам постраждав за нас (1 Петр. 2:21); Його любов до нас безмежна, і Він ніколи не допустить випробувань, які нам не під силу, а завжди полегшення дасть, щоб знести могли їх (1 Кор. 10:13).

Коли ми першими у своїй сім'ї чи культурі приймаємо Христа, то стаємо членами сім'ї Божої і Його послами для своїх рідних і близьких, як і для всього світу. Ми можемо стати інструментами, які буде використовувати Бог, щоб привести до Себе інших людей. А це багато значить!

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Це особливо помітно у старозаповітному служінні. Іноді дивуєшся, наскільки вимогливими були тодішні закони. Скажімо, жертви, які приносили люди, мали бути найвищої якості, без будь-якої, навіть найменшої вади. Мимоволі виникає запитання: невже Бог такий вимогливий, вередливий, що Йому подавай все тільки найвищої якості? Звичайно ж, ні, адже все на землі і так Його. Ця досконалість потрібна була, перш за все, самій людині. Своім жертвоприношенням вона показувала своє ставлення до Бога: «Господи, я Тебе так люблю і шаную, що віддаю Тобі все найліпше, у що я вклав найбільше праці та часу, вклав свою душу та серце».

Якщо такі вимоги існували у старозаповітному служінні, яке було «тінню майбутніх благ», тобто подобою чогось більшого та кращого, то у новозаповітному служінні цей принцип набуває ще більшої ваги. Тепер замість жертвової тварини, що була лише прикладом, прообразом, ми приносимо Богові самого себе, своє життя, своє служіння, свої таланти і здібності. Чи не підказує проста логіка, що для Господа це мусить бути найкращим? Навіть у недосконалих, egoїстичних людей цей принцип проявляється в житті. Коли приходять гості, заради поваги до них господарі готують все найліпше. На початку 90-х років, коли в магазинах було порожньо і люди не отримували місяцями зарплатні, іноземці, яким доводилося гостювати у когось в домі, дивувалися: ніде нічого немає, а столи гнуться від їжі. Вони навіть і здогадатися не могли, що отой стіл коштує кілька тижнів праці.

А якщо ми хочемо зробити приємне Самому Богові, то чи не повинні проявляти ще більше старання? Щоб догодити своїм дітям та гостям, ми декілька місяців готуємося до весілля (нерідко потім довго відробляємо борги), а от попрацювати кілька годин чи, може, днів над вдосконаленням вірша, якого ми присвячуємо Богові, не можемо. Шановні, Бог цінніший, аніж посаг доньці, тому те, що присвячуємо Йому, варте більшої уваги та часу.

Часто можна чути таке заперечення: «Не так важливо, як щось зроблено, головне, щоб від щирого серця». З одного боку, така думка має сенс. Маленька доня, яка ще добре оліває в руках не може тримати, подарувала матусі на день народження малюнок, далекий від досконалості, але в матері на обличчі виступили сльози вдячності. Це цілком нормальне явище для маленької дитини, але коли вона і у 20 років на малює подібне, мати, можливо, буде розчарована донькою: якою була у три роки, такою і залишилася. Мати має право розраховувати на рівень, притаманний 20-річній людині.

І ще одне. Розумна дитина, готуючи подарунок для матусі, буде готувати його тими методами і у тій сфері діяльності, в якій досягла найбільших успіхів. Син змайструє полицку на кухню, донька вишиє серветку. Пекар повинен пекти хліб, перукар робити зачіски, а поет писати вірші. Мене іноді дивує той факт, що багато християн, особливо новонавернені, вважають, що свої почуття до Бога можна висловити тільки у віршах, зовсім не зважаючи на те, що вони далеко не поети. Невже не можна Господа прославити чимось іншим, тим, що тобі вдається найкраще?

Окрім того, досконалість чи недосконалість подарунка характеризують ставлення того, хто дарує, до людини, якій дарують. Досконалість потрібна більше тому, хто дарує! Декілька моїх поезій присвячені дружині. Іноді мені роблять зауваження, що за стільки років їх так мало. Так, мало. Але я не можу дозволити собі шоттижню чи щомісяця писати «чергові» вірші просто «задня плану». Я розумію, що кількість не головний показник. Один вірш дружині я писав більше як півроку, відшліфовуючи кожне слово, кожну фразу, кожен образ. Моя дружина не літературний критик і не особливо знається на високій поезії, тому й не помітила б якоїсь недосконалості. А якби і помітила, я впевнений, з любові до мене не звернула б на те уваги. Але я не міг дозволити собі подарувати коханій людині недосконалий вірш! Для мене це було б виявом неповаги. То наскільки

Гріх недбальства, або «Грішний» погляд на «духовну» поезію

вищі повинні бути вимоги до того, що присвячується Богові!

Одна проста жінка-прибиральниця свідчила: «Коли я була невіруючою, то прибирала лише для людей, тобто там, де видно. Але коли стала християнкою, почала старанно прибирати навіть там, де ніхто не бачив. Мені совість не дозволяла інакше робити. Навіть просте прибирання я виконувала, як для Бога».

Кесареві кесареве, Богові – Боже

«Тож віддайте кесареві кесареві, а Богові Боже» (Мт. 22:21).

Часто можна почути, що не так важливо, як це написано, головне, щоб був глибокий духовний зміст. Дехто оцінює «духовність» вірша так: чим менш вірш відповідає літературним нормам, тим більше він «духовний» і навпаки. Часто виноситься вирок в «недуховності» тільки тому, що вірш написаний «якось вже надто заумно». Як на мене, це проста лін, коли людина не хоче задуматися над змістом поетичних образів. Свіська людина виховується на бульварщині, коли зміст популярних літературних творів, пісень максимально спрощений, іноді до примітивізму, а то й вульгаризму. І це приноситься в церкву. Мені іноді соромно за деякі так звані «духовні» пісні та вірші, бо вони, на мою думку, лише дискредитують християнство, подаючи набір «правильних» слів, часто без будь-якого змісту, а то і з суперечливим змістом. Натомість любителі такого мистецтва аж мліють від якогось «глибокого внутрішнього змісту» цих творів. Але такий підхід просто нелогічний, навіть з людської точки зору.

Уявіть – ви прийшли в автосалон купувати автомобіль. Менеджер приводить вас до нефарбованої, обшарпаної машини, у якій одне крило підв'язане шнурком, друге заіржавлене, погнуте, в салоні одне крісло рожеве, друге чорне, третє взагалі невідомого відтінку. «Ось, будь-ласка, прекрасний автомобіль!» – «Та ви що, жартуєте, ви тільки подивіться, на що той автомобіль схожий!» – жахається ви. Але менеджер вас заспокоює: «Не звертайте на це уваги, гляньте, який надійний, потужний двигун! Ці зовнішні дрібниці не вплинуть на вашу їзду». Чи купите ви оту пошарпану машину тільки тому, що в ній потужний двигун?

Зауважте, як прискіпливо ми оглядаємо будь-яку річ, яку купуємо. Деякі деталі мають лише зовнішнє, естетичне значення і зовсім не впливають на роботу та ефективність товару, але ми і цьому надаємо значення, бо Творець закрив у нас почуття прекрасного та естетичного. І нерозумно зовсім не звертати уваги на те, який вигляд має та чи інша річ. Як і нерозумно змішувати, а тим більше замінювати одне одним. Ми добре розуміємо, що потужність двигуна і зовнішній вигляд автомобіля – різні речі. Халтурне фарбування чи жахливий дизайн не впливають на швидкість, але, з другого боку, яким би потужним та досконалим не був двигун, це не доказ досконалості автомобіля в цілому.

Цей самий принцип стосується і поезії. Внутрішній духовний зміст і зовнішня форма вірша – різні речі, хоча в поезії вони більш тісно взаємопов'язані, аніж двигун та зовнішній вигляд в автомобілі. У поезії внутрішній зміст розкривається значною мірою через засоби художнього вираження, але разом з тим ці поняття мають самостійне вираження. Автомобіль може бути з гарним двигуном та добрими ходовими якостями і жахливим зовнішнім

виглядом; і може виглядати гарно та привабливо, але їхати з проблемами. Ми ж, вибираючи машину чи будь-який інший товар, як правило, звертаємо увагу і на те і на інше. То чому ж у духовній поезії ми намагаємося бачити тільки «духовне», не звертаючи уваги, а то й свідомо відкидаючи зовнішню форму? Як на мене, це все одно, що їздити на пошарпаній машині, про яку я згадував, хизуючись, що в ній потужний двигун. Або ходити в костюмі невизначеного фасону та відтінку, з рукавами різної довжини, на кілька розмірів більшому і всім доводити, що він теплий і добре прикриває голизну.

Внутрішній, духовний зміст та зовнішні форми вірша – поняття, які не суперечать один одному, а доповнюють одне одного! Коли немає чогось одного, ми маємо право назвати такий твір калікою, як і назвати автомобіль з добрими ходовими якостями, але погано пофарбований, бракованим.

Коли я заходжу в магазин і бачу на полиці негарну, халтурно зроблену річ з явними зовнішніми недоліками, то рідко запитую про її внутрішні, робочі характеристики, здебільшого, проходжу мимо. Як і не маю бажання читати вірші, перед якими автор зауважує (цитую за оригіналом): «Про художність не дбаю, але думка кажеся глибока». Та немає там ніякої думки, шановний, там просте недбальство та небажання працювати над твором!

Часто можна чути: «Мене не хвилює, що про мій вірш чи мою пісню скажуть люди, я це роблю для Бога, для Божої слави». Лукавите, шановні, лукавите, вам далеко не байдуже, що скажуть люди. Бо чого ви тоді з цими «шедеврами» ідете до людей? Чому рветесь розказати свої вірші на Богослужіннях, надсилаєте в редакції? Таким я відповідаю: «Якщо ви справді це присвячуєте Богові, зачиніться у своїй кімнаті і читайте та співайте це Богові». А ні, хочеться щоб і люди почули. І тоді здоровий глузд підказує: якщо ця щось виношу до людей, воно повинно відповідати не тільки Божим, але й людським вимогам та стандартам. У Бога є Свої вимоги до жертвоприношень: усе найліпше. У людей в різні часи у різних суспільствах були свої вимоги до літературних творів. Вимоги, стилі, вподобання можуть змінюватися, але вони обов'язково є. І нерозумно нехтувати ними. Воїстину, «кесареві кесареве, Богові – Боже». Кожен публічний твір повинен відповідати двом стандартам: Божим і людським, бо його чути як Господь, так і люди.

З другого боку, якщо вірш чи пісня не відповідають людським вимогам і їх слухають люди, я сумніваюся в тому, що через них може прославитися Господь.

Пригадую одну ситуацію. На одному християнському весіллі, де, до речі, було багато невіруючих, один брат заспівав декілька пісень. Хороший брат, зі щирим бажанням послужити Богові, але нікудишній співак. Проте його головна проблема була не у відсутності голосу та вокальних здібностей, а в тому, що він не тільки цього не бачив, але й відверто не хотів бачити. Зізнаюся: першу пісню я ще якось витерпів, на другій змушений був вийти з зали. Присутні відверто хихикали та перешіптувалися. Один чоловік мене запитав: «То в нього щось сьогодні не вийшло чи то він так завжди співає?». Мені було неприємно і соромно перед невіруючими. Після виступу відводжу брата вбік і роблю зауваження. І у відповідь чую стандартну фразу: «Мене не цікавить, що там люди скажуть, я хочу прославити Бога». Я йому відверто відповів: «Я сумніваюся в

тому, що сьогодні через тебе прославився Бог. Швидше навпаки: люди сміялися не тільки з тебе, але і з твого Бога. Чи захочуть вони ще прийти на зібрання, де співаються за змістом хоча і правильні слова, але в такому нікудишньому виконанні? Ти хороший проповідник, але поганий співак, служи Богові тим, що в тебе гарно виходить».

Рівняння на ідеал

«Яке то солодке слово Твоє для мого піднебіння, солодше від меду воно моїм устам!» (Пс. 118:103).

Ще один аргумент противників літературної досконалості: «Та усі ці літературні вимоги, образи, епітети та метафори – то все світське, земне, гріховне». Так, це придумали люди. Але чи все, що люди придумали, погане? Усе залежить від того, як і де воно використовується. Скажімо, на одному і тому ж заводі, на одних і тих самих верстатах одні і ті ж робітники складають трактори для вирощування хліба і танки для вбивства людей. Якщо мистецькі твори торкаються глибинних, потаємних струн душі, їх можна використати по-різному: для розбещення людини і для збудження прекрасних, високих поривів.

Але для мене найбільш вагомим аргументом на користь використання мистецьких традицій людини є Біблія. Так, саме Біблія, Слово Боже. Чи зауважували ви, що Слово Самого Бога одягнуте в людський одяг і виражене людськими словами та людськими засобами? Ми звикли бачити у Святому Писанні лише духовний зміст, а це ще і вершина літературної майстерності.

Коли я навчався в радянській школі, одного разу у шкільній бібліотеці натрапив на «Бібліотеку світової літератури» – було таке популярне видання на 200 томів. Яким же було моє здивування, коли в одному з томів я знайшов біблійні книги Йова, Пісню над Піснями, Книгу Рут, Єклезіаста, Йони. Зрозуміло, що в атеїстичне видання ці твори потрапили зовсім не через їхнє богонатхнення. Тоді чому ж? Тому, що навіть світські літературознавці побачили в них високий літературний рівень і з повним правом віднесли їх до вершин світової поезії.

Так, Біблія – найкращий зразок високої духовної поезії, де чудовим способом поєдналися Божі думки з людським мистецтвом. Навіть сучасний пересічний читач, не обізнаний із секретами давнього письменництва, знайде в ній зразки високої поезії. «Бо людина народжується на страждання, як іскри, щоб угору летіти...» (Йов 5:7); «На вітер підняв Ти мене, на нього мене посадив...» (Йов 30:22); «Як лине той олень до водних потоків, так лине до Тебе, о Боже, душа моя» (Пс. 41:2); «Пасовиська пустині спливаються краплями, і радістю підперезались узгір'я!» Луги зодягнулись отарами, а долини покрилися збіжжям, гукають вони та співають!» (Пс. 64:13); «... Аж поки не порветься срібний шнурок, і не зломиться кругла посудина з золота, і при джерелі не розбіється глек, і не зламається коло, й не руне в криницю» (Ек. 12:6); «Я саронська троянда, я долинна лілея! Як лілея між тереном, так подруга моя поміж дівами! Як та яблуня між лісовими деревами, так мій коханий поміж юнаками, його тіні ждала й сиділа я в ній, і його плід для мого піднебіння солодкий!» (П. П. 2:1-3); «Як самотньо сидить колись велелюдне це місто, немов удова воно стало! Могутне посеред народів, княгиня посеред країн воно стало данницею!.. Гірко плаче по ночах вона, і сльози гарячі

на щоках у неї... Нема потішителя в неї зо всіх, що кохали її, її зрадили всі її друзі, вони ворогами їй стали!» (Плач 1:1). Цей чудовий список можна продовжувати до безкінечності.

Дослідники давньої поезії стверджують, що багато біблійних текстів, навіть цілі книги написані з дотриманням усіх тогочасних вимог поетичного мистецтва, більше того, біблійні автори нерідко самі були законодавцями літературних законів. Царя Давида і нині називають одним із великих духовних поетів не лише тому, що він писав про Бога, але перш за все тому, що він це робив оригінально, майстерно та досконало з літературної точки зору. Він підніс духовну поезію та пісню на неймовірну літературну висоту.

Біблійні автори, висловлюючи духовні істини, одягали їх у вишукану літературну форму. Скажімо, Плач Єремії написаний акровіршем, тобто кожен вірш починається черговою літерою єврейського алфавіту. Тому в кожному розділі цієї книги рівно по 22 вірші – саме стільки літер мала єврейська абетка (розділ 3 має 66 віршів – по три на одну літеру). Таку форму використано і в деяких псалмах. Окрім того, в оригіналі ці рядки мають чітку структуру. Тогочасна поезія характеризувалася, перш за все, чітким ритмом, у ній широко використовувалися паралелізми. Це стосується майже усіх псалмів і цілих розділів інших поетичних та пророцьких книг.

Як не дивно, але поетичною мовою з використанням художніх образів розмовляє навіть Бог. Ось прекрасний приклад використання поетичних засобів: «Що ти зробив? Голос крові брата твого взиває до Мене з землі. А тепер ти проклятий від землі, що розкрила уста свої, щоб прийняти кров твого брата з твоєї руки» (1 М. 4:11). Тут використано персоналіфікацію – літературний прийом, у якому неживим предметам надаються якості живої істоти: «кров взиває, земля розкрила уста».

Тому ми маємо прекрасний зразок, за яким повинні писати вірші для Бога. Якщо вам не до вподоби так звані «людські, земні» поетичні засоби, почитайте уважно Біблію. Зверніть увагу на вишуканість та незвичність образів, порівнянь, форм, які використовують автори-люди, щоб донести до слухачів-людей Божі слова. Усі біблійні автори, незалежно від виховання та освіти, були дуже чутливими не лише до Господнього голосу, але й до поетичного слова. Літературна досконалість творів пророка-пастуха Амоса не менш висока, аніж прем'єр-міністра Даниїла. Вони були поетами у повному розумінні цього слова. Слово Боже – найліпша антологія поезії!

Для Царя мої твори

«Моє серце бринить добрим словом, проказую я: Для Царя мої твори, мій язик мов перо скорописця!» (Пс. 44:2).

Так, уся наша творчість, як і саме життя, повинні бути присвячені Богові. Він достойний найкращих, найдосконаліших віршів, пісень, картин, оповідань і всього іншого, що просить з нашого серця. Серця, яке саме Він наповнив вдячністю, талантом, почуттями прекрасного та високого.

Хтось може звинуватити мене в односторонності: мовляв, акцентую увагу лише на зовнішньому боці, на формі та побудові вірша, нічого не сказавши про внутрішній, духовний зміст поезії. Я роблю це свідомо, бо, на мою думку, це питання не поезії, а особистих стосунків автора з Богом. Цього не навчишся. Для того, щоб поезія була в повному розумінні духовною, а не просто на релігійну, біблійну чи християнську тематику, автор повинен особисто зустрітися з Богом і бути відродженим християнином у біблійному розумінні цього слова. А це вже питання не поетики, а віри. Віри, яка дозволяє нам чути Творця, розуміти Його голос і отримувати від Господа поетичні таланти. І віддачувати Йому досконало хвалою уст. Не лінуємося працювати над дарунками для Творця, вдосконалюємо Божий дар, приносимо Йому все найліпше, без жодної вади. Бо «проклятий, хто робить роботу Господню недбало» (Єр. 48:10).

Юрій Вавринюк,
головний редактор журналу
«Благовісник».

ОСТРІВ ВОСКРЕСІННЯ

Мені запропонували відпочити у християнському санаторії. Я погодився і всередині лютого виїхав із Тлумача на Львівщину. Брати зустріли мене за 40 кілометрів від польського кордону, на сокальській трасі. Вечоріло. «Таврією» ми їхали уздовж Бугу, далі звернули вправо, минули якесь село, заїхали у сосновий ліс. Дорога була жаклива, «Таврія» ледве пробивалася крізь снігові кучугури. Нарешті ліс розступився, і за узгірком фари висітили невеликий дерев'яний будинок. Стояв темний беззоряний вечір.

Ми увійшли в доволі просторі сіни. Зліва тихо гуділа величезна піч, крізь дверцята червонів гарячий жар. У кінці сіней з відчинених дверей слабо прорізалося тьмяне, мерехтливе світло. Зайшли у розпашілу від тепла кімнату.

На столі, потріскуючи гнотом, горіла гасова лампа. Кімната була велика. Уздовж стін стояло п'ять двоярусних ліжок, посередині підлогу покривав широчезний килим. На ліжках по двоє сиділи різного віку чоловіки і допитливо дивилися на мене. Ми привіталися, і брат Василь, котрий зустрів і привіз мене в ліс, сказав:

— Будемо знайомитися.

Першим підвівся високий худорлявий чоловік невизначеного віку.

— Ілля. Місяць тому вийшов з тюрми. Відсидів 35 років. Перепробував все, у тому числі і наркотики.

— Василь, — підвівся другий мешканець, теж високий, широкоплечий. Усміхнувшись, додав. — Баянецький. Як сюди потрапив, не пам'ятаю. Кажуть, брати привезли. Жив у гаражі. Останнє, що пам'ятаю, — наді мною молився священик. Пройшов усі московські центральні (тюрми).

— Іван. 50 років. На новий рік вночі п'яний замерзав під хатою. Допився до білої гарячки і пробував серпом перерізати горло.

— Олег. 25 років. Колотися почав у 15. Коли тато останній раз забрав мене з тюрми, то сказав: «Все. Сина я втратив».

— Сашко. 19 років. П'яного на вокзалі у П'ятихатках обікрали. Йшов пішки із П'ятихаток до Києва. По дорозі підібрали брати і відправили сюди.

— Артур. 22 роки. Доколовся до того, що важив 39 кілограмів. У Львові в наркологію мене уже не приймали. Нічого не допомогла і Москва.

Останнім назвався чоловік із ковпаківською борідкою, що сидів окремо від усіх за столом, на котрому горіла гасова лампа і лежали з десяток Біблій.

— Михайло. У тюрмі відсидів 30 років. Колосся. Зараз — всім покійний слуга, наставник реабілітаційного центру.

«Оце так товариство!» — гнівно вигукнув я в душі і згадав брата, що направив мене сюди, незлим тихим словом. А про себе вирішив: завтра моєї ноги тут не буде.

Але вранці з'ясувалося, що Михайло ще вчора поїхав до Львова. Як вибратися звідси самому, я не знав. Та й гроші залишилися у наставника. Тим часом журналістська допитливість перезнайомила мене з усіма мешканцями лісової хатини. Сама хатина — дерев'яна, з двох кімнат, просторих сіней і веранди, крита руберойдом, була колись резиденцією тутешнього лісника. У ідальні, за котру, власне, служили сіни, на стіні висів вишитий рушник з молитвою «Отче наш», із тризубами, датований 1937 роком. Його знайшли на горіщі, коли прибирали.

Найперше я поговорив з Іваном. У нього було п'ятеро дітей, жінка чекала шосте. У реабілітаційний центр його привезли з обмороженнями ногами перед Різдом. Ходив він, тримаючись за стіну та ойкаючи від болю. За місяць брати ноги відмолили та відмочили у травах. Але Іван мав ще більший клопіт. Вдома

йому, п'яному, дали на хвилинку потримати пакет, а наступної хвилини підсіпла міліція. У пакеті була конопля. У п'яному чаду, не читаючи, він підписав папір, де зазначалося, що він вдома вирощував коноплю. Стаття починалася від п'яти років позбавлення волі. Суд мав відбутися наприкінці квітня, а в березні жінка збиралася в пологовий будинок.

Василь, що назвався Баянецьким, був професійним музикантом, грав у Червонограді в ресторані на акордеоні. Коли при розпаді Союзу почалася велика руйнація, він виїхав у Москву, записав і поневірявся по тюрмах. Тим часом, аби заволодіти квартирою, родичі його дочасно поховали. Коли він нарешті повернувся у Червоноград, його привели на кладовище і показали власну могилу. Оскільки паспорта в нього не було, Василь змушений був через суд брати довідку, що він живий.

Жив у рідному селі у сестри в гаражі, хоч надворі стояв грудень. Коли його, п'яного, паралізував інсульт, сестра подумала, що брат помирає, і покликана священика. Поруч з хатою Баянецького стоїть сільський молитовний дім. Брат Василь Романько, котрий має у Сільці служіння, помітив, що в сусідів щось негаразд, відвіз паралізованого музиканта спочатку в лікарню, а потім у реабілітаційний центр.

До речі, сам Романько тривалий час відбував покарання у Сокальській тюрмі. Там, у тюремній церкві, покаявся, прийняв водне хрещення. У в'язниці за те, що гаряче проповідував і відстоював Євангеліє, рецидивіст фінкою пробив голову. Василеві паралізувало ногу. Але брати щиро молилися, і через деякий час Господь оживив ногу. Романько звільнився, одружився у містечку Соснівці, має четверо дітей і вірно служить Богові. Якраз він і викупив лісникову хату і віддав під реабілітаційний центр.

Ілля, окрім того, що був залежним наркоманом, був ще й карточним грабіжником. Він одягався, як принц, брав квиток у вагон вищого класу на міжнародний рейс, вираховував жертву, провокував її зіграти в карти і, як сам сказав, роздягав донага. Йому було 60 років, що таке життя на волі — він майже не знав...

Михайло приїхав аж третього дня вранці. Я стояв перед вибором: їхати геть або залишитися. «Зрештою, не вішають тебе тут», — сказав собі і залишився. І не пожалів. Я мав змогу глибше пізнати не тільки реабілітаційний центр, а й церкву в Соснівці, її братів та сестер.

Реабілітаційні центри здебільшого діють у протестантських церквах. Їх, як правило, засновують колишні в'язні, котрі самі пройшли через пекло наркоманії та алкоголізму. Це відважні, самовіддані та глибоко віруючі люди, готові за всяку ціну допомогти тому, кого суспільство відкинуло. Бо там, де людина ставить крапку, Бог ставить кому і продовжує вести дорогою спасіння.

У центрі не лікують від пияцтва та наркотичної залежності. Тут звільняють від гріха. Рушійна сила зіплення реабілітантів — Боже Слово. Воно панувало в центрі зранку до вечора. На уроці, під час спілкування, при вивченні Біблії і навіть за трапезою. Тричі на тиждень реабілітанти були на служіннях. Два рази у церкві в Сільці на вечірніх молитвах та щонеділі зранку в Соснівці. Приїжджали на служіння охайно одягнуті, погелені, причепурені, з Бібліями, із псаломспівами. Брати сміливо проповідували, і мало хто вірив, що це вчорашні «доходяги», котрих світ і рідні вважали причеченими.

Центр діяв під пильною опікою довколишніх церков. Якось приїхав старший пастор Львівської області брат Ляховський. Окрім молитви, приємного спілкування, Євангелій та смачної рибної юшки, він привіз надзвичайно потрібну для мешканців лісової хатини річ: бензиновий генератор. У центрі спалахнуло світло, запахло цивілізацією. Коли в кімнатах загорілися лампочки, я подумав, що 30 років прожив при світлі у повній темряві і живу

місяць без світла, в темряві, а все довкола ясно, як у сонячний день. Господь світить. Слово Боже палає.

Щотижня брати милися у Сільці у шахтарській лазні. Навесні шахту закрили. Тоді пастор соснівської церкви Володимир Макарук закупив бетонні кільця, а золоторукий, здібний до будь-якої роботи Сашко викопав криницю. Диякон церкви Володимир Луцик, котрий заледве що не жив з нами, привіз великий бак. Через кілька днів центр мав свою баню. Нам виділили землю, з Волині привезли картоплі на насіння, і ми засадили город усякою всячиною.

Режим дня був доволі жорстким. Особливо дбав наш наставник Михайло Шевченко про те, щоб брати вивчали Біблію. Першим такого режиму не витримав Іван. Але справа була не зовсім в режимі...

На початку березня увечері під час спілкування Іван рішуче заявив: «Завтра їду додому». — «Чому?». Він назвав кілька причин, але всі вони були несуттєві. Нарешті він випалив: «Не хочу бути з вами. Тут все поділено на клани, на білих і чорних, постійно гризня, крики. Біблію читати не можу, бо зір поганий. Не треба мені цього центру». Наостанок він сказав образливе слово на братів.

Олег був у шоці. «Іване, я львівський пан. Вдома мені каву в ліжку подавали. Коли я обмивав і бинтував твої гнилі ноги, мене нудило. Але я просив Бога, аби допоміг все знести. Бо ти — мій брат». Іван озлоблено мовчав. «Соснівська церква написала клопотання, за який суд відклали. Але як тільки ти появишся вдома, тебе тут же посадять в тюрму», — сказав Шевченко. І це не подіяло. «Що ж, будемо молитися», — зітхнув наставник. Вклякли і молилися. Щиро і довго. Несподівано Іван вигукнув: «Брати, простіть мені! Сам не знаю, що зі мною діється. Я залишаюся»...

У всіх ніби камінь з душі звалився. Обняли Івана, подякували Богові і полягали спати, бо було вже за північ...

Олега та Артура відпустили на добу додому до Львова. Повернулися. Артур з усмішкою розповідає: «Мама заглянула в кімнату — я читав Біблію. Мама руки заломила: «Господи, неже мій син тримає в руках Біблію, а не шприц?».

— Мій тато військовий, — сказав Олег. — 30 років прослужив. До церкви, до Бога його на шнурку не затягнеш. Та коли побачив мене, почав молитися.

— Відсоток виживання в реабілітаційних центрах різний, — сказав якомусь мені Михайло. — Я молю Бога, щоб спаслися усі десять...

Сніг зійшов наприкінці березня. Теплої днини я рубав дрова, поглянув у небо і ахнув: над центром стояла яскрава веселка. Господь був над нами. Довкола центру лежали багністі болота. Наша хатина стояла на сухому узгір'ю, як на острові. Острів воскресіння серед болота гріхів.

Перед Великднем Іван поїхав додому. Суд призначили на останні дні квітня. Іван подзвонив у центр, і Михайло, Артур, Олег та Василь Романько поїхали на суд. Дорогою молилися, щоб Господь явив Свою милість. Коли суддя побачив братів у залі суду, здивувався. Такі пани за тридев'ять земель приїхали захищати пропащего алкоголіка.

У суддівській кімнаті прокурор сказав Михайлові, що проти закону не підеш — п'ять років. «Але ж його підставили!», — «Я розумію, але в мене на руках папір, де він визнає, що вирощував коноплю». Знову брати помолилися. І ось нарешті вирок. Усі завермили. 264 години громадських робіт.

Неосяжна милість Твоя, Господи, до тих, хто надіється на Тебе. Слава Богу!

Влітку Іван прийняв водне хрещення. Тепер він приходить на служіння зі своїми синами.

P. S. Усе, що написано, — правда. Автор — очевидець усіх подій. З делікатних причин не називаю прізвища та місцевість, де зараз живуть брати.

Василь Григорчук.

Михайла Паночка обрано головою Ради Євангельських Протестантських Церков України на 2010 рік

27 січня ц.р. в канцелярії ВСОЄХБ (м. Київ) під головуванням єпископа Української Лютеранської Церкви В'ячеслава Горпинчука відбулося засідання Ради Євангельських Протестантських Церков України (РЕПЦУ). Керівники євангельських протестантських Церков проаналізували результати державно-церковного діалогу у 2009 році та обговорили пропозиції у сфері активізації діалогу серед спільноти євангельських Церков.

Під час засідання лідери євангельських Церков обмінялися думками з приводу сучасного стану державно-церковних відносин. Вони відзначили позитивні результати рішення уряду про забезпечення релігійних організацій природним газом за цінами як для населення, що дозволило місцевим церковним громадам належним чином опалювати культові споруди та молитовні будинки. Також схвальну оцінку здобуло рішення парламенту про відновлення права релігійних організацій на постійне землекористування, хоча ще не всі органи місцевого самоврядування надають належне сприяти у переоформленні відповідних документів.

Крім цього, лідери євангельських Церков звернули увагу на активізацію в останні роки роботи Національної експертної комісії України з питань захисту суспільної моралі (НЕК). Вони схвально оцінили результати її діяльності у сфері утвердження в українському суспільстві високих моральних цінностей. Глави Церков заявили про підтримку НЕК та відзначили важливість її роботи для морального здоров'я суспільства, вбереження дітей та молоді від засилля жорстокості, аморальності та розпусти на телебаченні, в пресі, кінематографі.

Поряд з цим учасники зустрічі ознайомились з новими законодавчими ініціативами у Верховній Раді України. Глави протестантських Церков висловили глибоке занепокоєння з приводу внесеного до Парламенту законопроекту про внесення змін до Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації» щодо заборони тоталітарних релігійних сект (реєстр. №5473, автори — В. Лук'янов (Партія регіонів) та позафракційний І. Рибаків). На їх думку, проект через свої розмиті та суперечливі пропозиції містить загрозу в цілому для свободи віросповідання в Україні.

У засіданні РЕПЦУ взяв участь голова Державного комітету України у справах національностей та релігій Юрій Решетніков. Він відзначив, що «суспільно-важлива діяльність Церков знаходить підтримку з боку нинішнього уряду, який вбачає одним із своїх пріоритетних завдань забезпечення свободи совісті та віросповідання для усіх громадян та створення належних умов для діяльності релігійних організацій».

Серед позитивних досягнень уряду у 2009 році голова Держкомнацрелігії відзначив поглиблення діалогу та співпраці профільних міністерств та відомств з релігійними організаціями. На його думку, таке співробітництво робить виключно позитивний внесок у подолання багатьох суспільних проблем, у вирішенні яких задіяні церковні організації та віруючі.

На завершення засідання члени РЕПЦУ домовилися про план діяльності Ради у 2010 році. Крім цього, Рада обрала нового голову, яким став старший єпископ Церкви Християн Віри Євангельської України Михайло Паночко.

Окрім членів РЕПЦУ, у засіданні взяли участь представники Держкомнацрелігії та Інституту релігійної свободи.

uupc.org.

«Та Син Людський, як прийде, чи Він на землі знайде віру?»

«Поводьтеся мудро з чужими, використовуючи час. Слово ваше нехай буде завжди ласкаве, приправлене сіллю, щоб ви знали, як ви маєте кожному відповідати» (Кол. 4:5-6).

Оце так завдання для християн! Справжній виклик! «Проповідувати Євангеліє» за будь-якої можливості, як звелів робити Ісус Своїм учням, може бути доволі небезпечним завданням. Лауреат Нобелівської премії в галузі фізики американський вчений Стівен Вінберг, який зневажливо порівнює християнство з «вірою в зубну фею», сумнівається, що християни, які оточують його, хочуть свідчити йому про свою віру: «Мій життєвий досвід показує, що американці вважають релігію дуже важливою частиною життя і хочуть робити все можливе, щоб підтримувати її. Але якщо ви запитаєте їх, у що вони самі вірять, в них не знайдеться чіткої і зрозумілої відповіді щодо своїх релігійних переконань...

На доказ я наводжу той факт, що в мене є багато добрих друзів, які належать до певних релігійних деномінацій. Згідно з їх вченням, через те, що я не приймаю їх віру, я загину навки. Логічно очікувати, що ці друзі мали б спробувати переконати мене. Але вони ніколи цього не роблять».

Чому християнські друзі цього вченого не використовують можливість свідчити про свою віру? Сам Вінберг відповідає на це запитання так: «Є кілька варіантів пояснення того, чому вони цього не роблять. Можливо, я їм не дуже подобаюся і вони були б раді, якщо б загинув навки. Інше пояснення, до якого я більше схиляюся, полягає в тому, що хоч вони і знають, про що вчить їх церква, і на словах погоджуються, насправді вони не вірять цьому самі».

Приблизно 60 відсотків церков в Україні перестали свідчити про Христа. У що віримо ми сьогодні? Чи не нам були адресовані слова: «Та Син Людський, як прийде, чи Він на землі знайде віру?» (Лк. 18:8).

Ти — не копія

Ми живемо у вік масового суспільства. Масовий продукт всюди: нас оточують торговельні марки, якими користуються всі.

Наш вибір товарів, послуг обмежений. Ми читаємо одні й ті ж книги, дивимось новини в один і той же час разом з мільйонами інших таких самих, як ми, людей — менеджерів, бізнесменів, домогосподарок, пенсіонерів.

Ми спілкуємось по мобільному, інколи годинами сидимо в Інтернеті. Але, однак, нам спадає на думку, що ми не такі, як всі, що нам чогось постійно не вистачає.

Цікаво, що ми легко приймаємо думку більшості щодо різних сфер нашого повсякдення: ставлення до політики (про те, які вони «добрі»), нашого боса тощо. Майже всі нарікають на нестачу грошей і думають: «Ось якби я одержував стільки, як мій сусід». Але коли починаємо одержувати стільки, появляється ще один сусід.

Чому ми звикли переймати думку більшості? Відповідь проста: так набагато легше.

Бог створив нас неповторними, з унікальними відбитками пальців, райдужною оболонкою очей, тембром голосу, звичками, талантами... Іншого

такого, як ти, просто немає. Ти — не копія, ти унікальний оригінал! Пам'ятай про це. Використай свої таланти на сто відсотків. Якщо ти не бачиш в собі чогось особливого, значить, ти просто ніколи не пробував нічого нового, а якщо й пробував, то перша невдача викликала думку, що це не для тебе.

Кинь виклик собі! Звернися до Бога і просто попроси Його показати тобі, який ти. Усвідом свої унікальність, почни думати про себе добре. Знайди в собі талант і розвивай його. Повір у те, що ти можеш бути іншим. Адже Бог створив тебе за образом і подобою Своїми.

А коли побачиш і усвідомиш свою унікальність, розкриєш свої таланти і здібності, не забудь подякувати за це Творцеві. І вдячно служити Йому цими здібностями і талантами.

Новий закон Азербайджану утискає в правах усіх віруючих

Комісія США з міжнародної релігійної свободи (USCIRF) висловила стурбованість тим, що уряд Азербайджану продовжує порушувати свої міжнародні зобов'язання щодо забезпечення свободи релігії та переконань для жителів цієї країни поряд з порушенням інших основних прав людини — таких, як свобода мирних зібрань і доступ до інформації.

«Комісія США констатує погіршення ситуації в Азербайджані протягом останніх п'яти років, а недавні події викликають занепокоєння, — сказав голова USCIRF Леонард Лео. — Ми закликаємо уряд Сполучених Штатів і міжнародне співтовариство наполегливо вимагати від азербайджанського керівництва виконання своїх міжнародних зобов'язань з прав людини у сфері свободи релігії та переконань».

У повідомленні USCIRF зокрема згадується про те, що поправки до азербайджанського закону про релігію, які були поспішно затверджені навесні минулого року, справили негативний вплив на більшість релігійних громад — особливо на мусульманську більшість і на євангельські протестантські групи країни.

Наприклад, нове законодавство обмежує релігійну діяльність тільки тією територією, на якій громада офіційно зареєстрована, що порушує норми міжнародного права. Крім того, деякі релігійні групи в грудні 2009 року повідомили співробітникам Комісії США, що нова процедура юридичної реєстрації релігійних громад занадто громіздка і містить більше вимог, ніж раніше. Через бюрократичні перепони багато релігійних громад не встигли перереєструватися до 1 січня 2010 року, а тому тепер перебувають під загрозою ліквідації як юридичної особи.

На початку січня 2010 року в результаті пожежі було повністю знищено будівлю для Богослужіння протестантської християнської церкви «Собор хвали» в столиці Азербайджану місті Баку. Перед цим, наприкінці 2008 року, у цієї протестантської громади було конфісковано будівлю, яку придбали віруючі, без будь-якої компенсації — шляхом досить сумнівного судового процесу на користь місцевого нафтопереробного заводу.

Інститут релігійної свободи.

м. Київ

«Бо я не соромлюсь Євангелії»

10 лютого відбулося чергове засідання комітету молодіжних служителів Церкви Християн Віри Євангельської України. Учасники засідання, що проходило під головуванням керівника відділу молодіжного служіння пастора Богдана Левицького, розглянули стан підготовки до XIII молодіжного з'їзду Церкви, проведення якого заплановано на 6-13 липня цього року.

Молодіжні лідери затвердили гасло з'їзду — «Бо я не соромлюсь Євангелії» (Рим. 1:16). Очікується, що молодим християнам віри євангельської будуть служити авторитетні служителі Слова з України та закордону, яким вже розіслані запрошення. Як і в минулі роки, протягом з'їзду

учасники зможуть відвідати тематичні секції: «Соціальне служіння Церкви», «Лідерство», «Зовнішні зв'язки (PR) Церкви», «Місійне служіння» та інші.

Реєстрація для участі в з'їзді цього року розпочнеться 1 травня і триватиме до 1 липня. Для кожного обласного об'єднання встановлена квота, про яку повідомили керівника молодіжного служіння відповідної області. Усі деталі щодо порядку реєстрації, приїзду та участі в XIII молодіжному з'їзді можна дізнатися в молодіжних служителях місцевих церков, а також на офіційному Інтернет-ресурсі відділу молодіжного служіння ЦХВЄУ www.malinfest.org.ua

Погоджено персональний склад орга-

нізаційного комітету. За духовно-освітній напрямок відповідає пастор О. Шевчик, роботу секції координуватиме пастор В. Бобик, а зовнішні зв'язки забезпечуватиме пастор Ю. Кулакевич. Запитання та пропозиції щодо підготовки можна спрямовувати на адресу orgkom@malinfest.org.ua.

«Хочу наголосити на пропозиції перебувати кожної п'ятниці червня — 4, 11, 18 та 25 числа в молитвах та постах про благословення цьогогорічного зібрання молоді. Закликаю священнослужителів, батьків та молодь спільно шукати Господнього обличчя для збудування у вірі та служіння нашому народу», — наголосив пастор Богдан Левицький.

uupc.org.

ПРИТЧІ

Горщик

Один чоловік в Індії, який працював водоносом, мав два великі горщики. Вони висіли на кінці жердини, яку він носив на плечах. В одному з горщиків була тріщина, а другий був цілим і завжди доставляв повну порцію цілющої вологи від джерела до домівки вчителя, куди треба було носити воду. Тріснутий горщик зберігав лише половину води.

Звичайно, бездоганний горщик пишався своїми досягненнями. А горщик з тріщиною страшенно соромився своєї недосконалості і був дуже нещасний, оскільки відчував гіркоту від своєї неспроможності. Одного дня він заговорив з водоносом біля джерела:

— Мені дуже соромно, і хочу вибачитися перед тобою.

— Чому? Чого ти соромишся?

— Протягом цих років я був здатний донести лише половину своєї ночі, — пригнічено сказав горщик.

Водонос відчув жаль до старого тріснутаго горщика і, будучи співчутливим, сказав:

— Зверни увагу на гарні квіти по дорозі до вчителя.

Справді, коли вони піднялися на горбок, тріснутий горщик звернув увагу на чудові квіти, які росли по один бік дороги. Тут водонос сказав горщику:

— Ти помітив, що квіти ростуть лише на твоєму боці дороги? Річ у тому, що я знав про твій недолік і скористався ним. Я посіяв насіння квітів на твоєму боці, і кожного дня, коли ми поверталися назад від джерела, ти поливав їх. Без тебе — такого, як ти є, не було би цієї краси.

Всеукраїнська молитовна конференція -2010

З 31 травня по 1 червня 2010 року у місті Запоріжжі пройде Всеукраїнська молитовна конференція за участю головного пастора однієї з найбільших церков світу — церкви в Сеулі (Південна Корея), яка нараховує мільйон членів, Лі Йонг Хун, який перейняв керівництво церквою від її засновника пастора Девіда Йонггі Чо.

2008 року під час проведення 35-ї Місіонерської конференції церкви «Йоїдо» в Сеулі на Олімпійському стадіоні, де зібралося біля 150 тисяч делегатів, пасторів та місіонерів з різних країн світу, доктор Йонггі Чо передав повноваження на служіння головного пастора церкви «Йоїдо» пастору Лі Йонг Хуну.

Сам пастор Лі — доктор філософії та історії, професор теології. Більш як 30 років пастор Лі прослужив у США, де заснував дві великі церкви: у Вашингтоні церкву «Блага Вість», яка сьогодні нараховує 5000 членів, та церкву «Блага Вість» у Лос-Анджелесі, яка нараховує 10 000 членів.

Пастор Лі — організатор університету «Віфезда» в Каліфорнії, який сьогодні має статус Національного університету Америки. Він став також організатором Об'єднання євангельських корейських церков в Америці при «Асамблеях Бога США» і Президентом Об'єднання 2000 євангельських церков у США.

Потім пастор Лі продовжив своє служіння у Японії — країні, у якій проповідувати найважче. У Японії поклоняться більш ніж трьома тисячами ідолів. Понад 30 років пастор Йонггі Чо проводив там євангелізаційну компанію, яка принесла спасіння близько мільйону японців. І пастор Лі почав насаджувати там церкви. Він — організатор та пастор церкви «Блага Вість» у Токіо, яка нараховує понад 4500 членів, а також заснував Об'єднання євангельських церков, до якого входить понад 200 церков у Японії.

Пастор Лі має гаряче серце, сповнене Духом Святим, і з вогнем несе послання

спасіння та благодаті багатьом віруючим в інших країнах світу. Він буде головним спікером на Всеукраїнській молитовній конференції -2010, яка проходитиме у Запоріжжі з 31 травня по 1 червня 2010 року в приміщенні новозбудованого конференц-холу «Козак-палац». Цей зал може вмістити біля семи тисяч осіб.

Задля успішного проведення конференції Запорізьке обласне об'єднання церков християн віри євангельської та інші євангельські об'єдналися в підготовці до цієї важливої і благословенної акції. Ми очікуємо від конференції особливого помазання Духа Святого та явлення Божої благодаті Ісуса Христа! Ми віримо, що вона стане великим благословенням для церков в Україні.

Організаторами конференції виступають: Обласне об'єднання церков християн віри євангельської України у Запорізькій області на чолі з єпископом Василем Гедаревичем, Об'єднання місіонерів

Пастор Лі Йонг Хун

країн СНД церкви «Йоїдо — Блага вість», церква «Йоїдо — Блага вість» (Сеул, Південна Корея).

ЗАПРОШУЄМО ВАС ВЗЯТИ УЧАСТЬ У ЦІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ.

Більше інформації ви можете дізнатися на спеціальній веб-сторінці:

www.urfgtv.com або телефонами

(061) 220-70-09, (0612) 63-93-68;

e-mail: igori.semenyuk@gmail.com

Церква «Йоїдо» в Сеулі

КИЇВСЬКИЙ БІБЛІЙНИЙ ІНСТИТУТ Церкви ХВЄ України ЗАПРОШУЄ

на трирічну стаціонарну та чотирирічну очно-заочну форму навчання за програмою БАКАЛАВРА ПАСТОРСЬКОГО СЛУЖІННЯ та БАКАЛАВРА ХРИСТИЯНСЬКОЇ ПЕДАГОГІКИ,

а також на 2,5-річну очно-заочну програму за спеціальностями «ЖІНОЧЕ СЛУЖІННЯ» та «МІСІОНЕРСЬКЕ СЛУЖІННЯ».

Детальна інформація розміщена на сайті www.kbi.org.ua.

Приймальна комісія для проведення співбесіди з абітурієнтами очно-заочного навчання працюватиме

22 — 28 березня та 25 — 28 травня 2010 року (з 10 до 16 год.).

Вступні конкурсні екзамени абітурієнти стаціонарного навчання складатимуть на початку серпня 2010 року.

За довідками звертатися за телефоном: (044) 450-60-00 (стаціонар) та 097-921-42-01 — Малишук Оксана Василівна, координатор очно-заочного навчання, 097-391-72-76 — Губеня Сергій Іванович, завідувач місіонерським відділенням.

E-mail: zaoschne@kbi.org.ua (заочне) та secretary@kbi.org.ua (стаціонар).

Наша адреса: 03115, м. Київ, вул. Г. Ониськевича, 3.

№ 2 (65) лютий 2010 р.

Виходить щомісяця

Адреса редакції:

76002, м. Івано-Франківськ,

вул. Мочульського, 1;

тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21

E-mail: dobry.samar@gmail.com

Головний редактор Михайло ПАНОЧКО

Заступник головного редактора — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Р/р 26008340311261 Львівська обласна філія АКБ «Укрсоцбанк»
МФО 325019 Код ЄДРПОУ клієнта 20559726